

Postav Chrám

Autor príspevku – pan Peter Magula

Úvod

To, kto ste, nie je podstatné. Ani to, kto som ja. Sme všetci to isté, aj keď sme jedineční. Vidia v nás synov, dcéry, priateľov, nepriateľov, známych či neznámych. Jednoducho všetko alebo nič a kto si čo vyberie, pretože v to uveria alebo ich presvedčíte.

Nie vždy som to mal také jednoduché. Mal som sen, ktorý nikto nechápal a chcel som ho opísať ako najlepšie viem, ale nebol som toho schopný. Teraz už som. Možno si myslíte, že mám šťastie alebo som sa zbláznil. Priznám rád fakt, že som blázon, ak aj vy pripustíte, že ste tiež blázni. Spravím to veľmi rád, aj keď neviem, čo si kto o mne myslí. Je mi to jedno. Ale už mi nie je jedno, čo si myslíte o sebe. Možno sa pýtate, kto som, že vám toto píšem. Nemám deti, ale to neznamená, že sa neviem postarať a som nezrelý. Nemám tituly, ale nie som hlupák. Nemám vzťah, ani nie som ženatý, ale cítim a aj viem, čo je láska. Asi neverím v nič, čo ste doteraz poznali, ale to neznamená, že som neveriaci alebo verím v niečo menej cenné. Môj priateľ mi raz povedal, že by som tu mal zanechať niečo lepšie ako som ja. Deti alebo niečo, čo tu pretrvá. Mal pravdu. Deti nemám, tak vám nechám myšlienku. Nie je to nič nové, ale je to nepochopené. Je to schopnosť byť šťastný. Nie je to pocit. Dostali sme to do daru a mrháme tým. Je to „to“, čo nás odlišuje od všetkého živého na tejto planéte. Je to schopnosť tvoriť, je to umenie. To, čo robíme aj keď nemusíme. Nazvite to ako chcete – Boh, karma, zázrak či sila prírody – všetko je to isté. Nedá sa to naučiť, musíte to nájsť a začať musíte v sebe. Malé deti sú šťastné, kým ich nezačneme „učiť“ ako o to šťastie prísť. Neučíme ich ako zistiť, čím sú. Učíme ich, aby sa rozhodli, kým chcú byť alebo čím my chceme, aby boli. A keď dosť vyrastú, tak to šťastie idú hľadať niekde inde a v niekom inom. V niekom, kto ho tiež hľadá. Akurát sme tými rokmi polepení tými cudzími nálepkami a ideálmi, že už ani nie je vidno, kto je kto. Tak sa vrháme do vzťahov a škriabeme tie nálepky z toho druhého, aby sme to tam našli. Ale šťastie tam nie je a je lásky koniec. Pretože každý sme, kto sme. Nikto nie je robotník, doktor, smetiar, kresťan, moslim... To sú len tie nálepky. Naša podstata je niečo viac, ako len pár názorov, mien a titulov. Je to niečo, čo sa nedá vyjadriť slovami, ani ničím hmotným. Je to podstata nášho bytia, ktorú máme všetci spoločnú. Aj keď sme zdanlivo rozdielni, vďaka „tomu“ sme ľudia. Sme muži a ženy. Nikto z nás neznamená viac, ani menej. Preto sa smejem, aj keď zdanlivo bezdôvodne, lebo toto vidím. My sme dostali schopnosť pochopiť. Miesto toho len reprodukuje a produkuje. Bez pochopenia a vedomého zámeru tomu chýba ľudský duch. To dokážu aj zvieratá a všetko živé. A táto schopnosť chápať sa nachádza v každom z nás, v niekom viac a v niekom menej. V každom období ľudstva boli ľudia, ktorí to posunuli na novú úroveň a niekedy tak radikálne, že ich považovali za bláznov, šialencov, nepochopených géniov a dokonca aj Bohov či Božích synov. Umenie chápať v nich

prerástlo všetky možné a dovtedy známe spôsoby uvažovania. Našli však v sebe silu, aby sa o to šťastie podelili. Ale bolo tak radikálne, že boli ponižovaní, mučení, zosmiešnení a nakoniec zabití tými, pre ktorých to robili. Vedeli najstť to šťastie v sebe a videli ho všade. Videli to vo všetkom živom okolo nás, aj v nás všetkých. V ten moment dávalo všetko zmysel a už tu nebol nikto, kto by to zastavil. Žiadny strach. Žiadna bolesť, ani nič pred tým známe nedokázalo prekonať ten pocit, keď ste to uvideli. Ten pocit vám dal silu bojovať za každého nevinného na tomto svete, dal vám silu trpieť, byť ponižovaný a zosmiešnený celým svetom.

Aj napriek strachu ste mali odvahu pozeráť sa celému svetu do očí a ísť na smrť. Už ste nepotrebovali veriť, boli ste presvedčený. Vedeli ste, že tá smrť je jediná spravodlivosť, ktorá tu je. A keď budete odchádzať, nič z toho, čo bolo tak dôležité, už nebude mať zmysel. Žiadny výsmech, trápenie ani peniaze, autá alebo všetky tie nepodstatné veci, ktoré ste si nahromadili, alebo na vás nalepil niekto iný počas života, nebudú dôležité. To všetko tu ostane. A s vami odíde len to ĎAKUJEM. To veľké ďakujem za to šťastie, čo som mal a mohol vidieť všade, aj vo vás a prežiť s vami. Aj keď ste o tom nevedeli, lebo ste nechápali, že ho v sebe máte. To šťastie zvané život, zázrak, Boh či osud.

**AŽ RAZ UVIDÍTE TENTO SVET, UŽ SA HO ODMIETNETE VZDAŤ!
RADŠEJ V ŇOM ZOMRIETE AKO BLÁZON, NEŽ ŽIŤ V TOM ICH AKO KRÁĽ!**

Ak chcete vedieť, ako som k tomu prišiel, prečítajte si môj príbeh. Príbeh neobyčajne obyčajného človeka, akým ste aj vy.

“Postav Chrám, zbúraj chrám.”

Narodil som sa do Chrámu, ktorý nemal múry. Bol súčasťou mňa a ja zase jeho. Bol krásny, plný nekonečna, všetkých tvarov a farieb aké si len viete predstaviť. To som ešte nevedel, že ho vidím iba ja. Tak som len mlčal plný úžasu kam som sa to dostal a sledoval, prečo všetci tí ľudia miesto toho, aby v ňom spolu žili a obdivovali ho, stavajú v ňom vlastné. Ich chrámy boli pekné, ale veľa z nich nedosahovalo vysoko a boli robené podľa jasných pravidiel. Stále mi tieto pravidlá vysvetľovali a všemožne sa snažili, aby som sa ich naučil aj ja. Takto vyrušovaný som časom zabúdal ako ten môj pôvodný chrám vyzerá a on sa mi v tej hmle slov a názorov začal strácať. Tiene týchto chrámov zakryli posledné farby a ľudská hmľa z myšlienok, ktorá z nich tiekla, vyplňala nekonečno a v jej opare sa dalo vidieť len pomocou vzorcov. Preto, aby som v nej videl, začal som vzorce sledovať a osvojovať, až v nich môj chrám zmizol. Tak som musel, ako všetci ostatní, začať budovať nový chrám od začiatku. Kým som sám nemohol, moji rodičia vykopali a postavili základy, na ktorých som neskôr mohol začať stavať. Neskôr sa k nim pripojili ostatní členovia rodiny, starí rodičia, sestra, tety, ujovia a všetci, ktorých som poznal alebo len stretol a pomáhali môj chrám budovať. Spočiatku to išlo akoby samo a všetkých to väčšinou bavilo. Tak to vyzeralo, že to bude ľahké. Neskôr prišla škôlka, škola a učitelia, plno nových tvárí, ktoré ten chrám spolu so mnou budovali. Niektorí ani len nevedeli, že to robia. Prišli nové posily, nové priateľstvá a ľudia budovali spletité chodby, ktoré už neboli úplne moje. Tak som

sa začal občas strácať. Roky plynuli a ľudia prichádzali a odchádzali, niektorí od únavy, alebo len tak, bez povšimnutia. Hradby boli vysoké a plné rôznych kameňov, ktoré pomocou pestrostí myšlienok a názorov vytvorili tie najrôznejšie štruktúry ozdobené ornamentami, o ktorých som pred tým nemal tušenie. Palety pocitov vytvárali vnútorné fresky nekonečne pestré a spojené na veky s kameňmi ľudí, ktorí ich priniesli. Stavba tohto chrámu ma uchvátila a chcel som poznať čo najviac možností a spôsobov, ktoré môžem použiť. Chcel som vyskúšať všetky, preto sa chrám stával menej podstatný a viac som skúmal samotné stavenie. Keďže som bol za jeho výstavbu neskôr plne zodpovedný, považoval som to za dôležité. Všetky tie osvedčené metódy ma prestali až tak zaujímať, lebo som vedel, že pomocou nich nič nové nepostavím. Ja som nechcel postaviť to, čo majú všetci. Ale to, čo som mal ja, kým to nezmizlo. Tak som skúšal, čo nebolo osvedčené a bolo dokonca nebezpečné či zakázané. Skúmal som nenávidené, a podľa niektorých nemožné, až kým som nezistil, že väčšina ľudí presne nevie čo pri stavaní robia a často sa mýlia. Po mnohých vlastných omyloch a pádoch, sprevádzané ozvenami smiechu či dokonca vyhrážania, ktoré prenikali do môjho chrámu, som konečne pochopil, že ľudia nevedia, čo im chcem ukázať. Táto ozvena z výsmechu a opovrhovania mi robila pri ďalšej práci veľké problémy a cítil som, že ak mám uspieť, musím sa ozveny zbaviť. Moja myseľ si pamätala, že v starom chráme ozvena nebola. Zatúžila po tom tichu, ktoré ozvenu nepoznalo, aj po farbách a nekonečne, ktorého tvary viac ladili s mojou podstatou. Podstatou, ktorá nebola uväznená v ľudskej hmle plnej vzorcov. Miesto nich dostávala úsmev a radosť bez pocitu viny, či nutnosti oplácania. Zistil som, že len pomocou rozumu nepostavím nič nové. Tak som postavil Sieň ticha a slobody, ktorú som vybudoval v samotnom Srdci chrámu. Tam mali prístup len výnimoční ľudia a ja som tam ukladal tie najväčšie tajomstvá, ktoré boli krehké a ozvena by ich mohla zničiť. Z tohto tajného miesta som začal budovať Vežu poznania, z ktorej som chcel uvidieť a nájsť môj starý chrám, do ktorého som sa narodil. Dúfal som, že v tej nekonečnej výške už ľudská hmla a tiene ich chrámov nebudú prekážať vo výhľade a ja im ho budem konečne môcť ukázať.

Ale všetci, ktorých som poznal, to považovali za nemožné. Väčšina z nich vôbec nevedela a nepoznala o čom hovorím a čo im chcem ukázať. Žili v tieni vlastného chrámu a môj neviditeľný im prišiel smiešny, alebo nepochopiteľný. Nekonečný Chrám slobody pre všetkých, do ktorého som sa narodil, považovali za nemožné postaviť. Tak som na začiatku bol len ja a môj Sen, ktorý sa zrodil v Srdci chrámu.

Tento Sen bol zvláštny, lebo v podivnom svetle vo vnútri chrámu vyzeral väčší ako ja. Odrážali sa v ňom všetky fresky z pocitov a on ich menil na energiu a svetlo, s ktorým svietil vo Veži poznania. Dokonca to občas vyzeralo, akoby bol v chráme už dávno predo mnou, čo vôbec nedávalo zmysel. Rozhodol som sa mu ale dôverovať. Sen tam bol stále so mnou a myslím, že zopár krát aj bezo mňa, keď ozvena bola neznesiteľná, ale jemu vôbec nevadila. Nebál sa miešať a kombinovať materiály, ktoré nikto iný spájať ani používať nechcel. Skúšal tie najrôznejšie myšlienky, ktoré som zozbieral a miešal ich často so spomienkami zapadnutými prachom z najrôznejších zákutí chrámu. Tieto spomienky boli často zvláštny a menili odlesky s odstupom času. Akoby zreli v kútoch zabudnutia a čakali na správny moment, keď ich Sen vytiahne.

Niektoré z nich však v samotnom Srdci chrámu spôsobovali trhliny a ozvena v nich bolela akosi viac. No Sen ich považoval za obzvlášť dôležité, aj keď ostatní do nich často kopali alebo len bez povšimnutia okolo nich prešli. Do hmoty a tehál sme spoločne vkladali všemožné myšlienky filozofov či bláznov, ktoré nikto nechcel. Niektoré z nich ešte stále po stáročiach páchli neporozumením či závišťou, miesto hrdze z nich padal strach, ktorého bolo ťažké sa zbaviť. Sen však používal nielen odvahu, ale aj zvedavosť a s jeho pomocou sme sa strachu síce nezbavili, ale zabudovali do stien a ostal navždy súčasťou Veže. Všetky tie zabudnuté myšlienky od žobrákov, pomätencov a voľnomyšlienkarov držali rovnako dobre, ako tie jagavé od vedcov, vodcov alebo duchovných majstrov, len ich bolo treba otáčať inak, mnohokrát naopak ako ich kládli ostatní. Pomocou nepoužiteľného, zdanlivo nepotrebného, som za podpory Sna vytvoril materiál, ktorý som poznal iba ja. Bol unikátny a iba môj, lebo obsahoval moje spomienky a jedinečnú alchýmiu mojej podstaty. Vďaka tomu Veža začala stúpať do výšky a ja som si v jej vnútri pomocou vlastných myšlienok budoval točité schodisko, aby som mohol ďalej stúpať hore a nasledovať môj Sen. Schody z mojich myšlienok boli užitočné a v rôznych výškach, kde ľudskú hmlu nebolo tak cítiť. Vždy som sa učil novým veciam a zbavoval sa starých chýb z minulosti. V tej výške bolo akosi lepšie vidieť a už som rozoznával duchovno od viery, múdrosť od vedy. Nepotreboval som odraz svetla dôkazov a ani slepú vieru, aby som mohol vidieť nielen očami a rozumom, ale aj srdcom, hlboko ukrytým pod Vežou. Ale každý krok na schod v tej výške vydával hlas myšlienky. Tá po vzore točitých schodov vytvárala vnútorný hlas, ktorý ako bludný kruh klesal a stúpал po Veži. Občas mi pripomínal ozvenu, ale na rozdiel od nej vytváral z kruhu myšlienok závoj, ktorý mi bránil vidieť rozumom a veľakrát nedal spať. Našťastie, do Srdca sa nikdy nedostal.

Ale raz, keď som už bol stavaním unavený a vnútorný hlas myšlienok mi nedal spať, nasledoval som Sen a kráčal za ním hore schodiskom myšlienok. So závojom cez oči až do výšok, pomocou Srdca z hĺbky Veže, sledoval som jeho stopy a vôbec si neuvedomoval ako vysoko som. Keď som už nevidel a nepočul vôbec nič, uvedomil som si, že to nie je tma, v ktorej blúdím, ale svetlo. Ja už nie som vo Veži, ale predsa lietam vo výškach. Tento zážitok bol pre mňa nový, ale zbavil ma hlasu aj ozveny. Tak som sa nebál a pri pohľade dole som uvidel vlastný chrám. V tomto novom, nepoznanom svetle, zvonku bol úplne iný ako vo vnútri. Aj z tej výšky bolo vidieť, že ani zďaleka neodráža to, čo o ňom viem ja. Vyzeral úplne obyčajne ako všetky ostatné, so skrytým Srdcom a Snom, väčším ako on sám, ktorý nikto nevidel. Nebol tam nikto, kto by obdivoval jeho pestré fresky z pocitov a nikto, kto by videl jazvy v Srdci ukryté pred ozvenou, či ocenil Vežu plnú schodov a hlas, ktorý v nej tak straší. Tá ľudská hmla, ktorej som bol sám súčasťou a tiene chrámov, ktoré neboli horšie od môjho, spôsobili to, že odvrátil som zrak hore do nekonečna. Tam hore, na ten pohľad akoby slnko celý môj život čakalo a ja som zistil, že aj keď stojím na zemi v chráme, už nepočujem ozvenu, ani vnútorný hlas. Tá tma plná otáznikov sa zmenila na odpovede, ktorých svetlo prežiarilo ľudskú hmlu a zbavilo ma vlastného tieňa. Toho svetla z toľkých odpovedí už bolo príliš veľa. Z jeho iskier vznikol nekonečný lúč, ktorý do slnka neodnášal len ozvenu a hlas myšlienok, či spomienky z Veže poznania, ale aj samotného chrámu, ktorý sa začal otriasať. Doslova som mohol sledovať ako každá spomienka z tých najhlbších kútov opúšťa chrám pred mojimi očami a vznáša sa v tom svetle, ktorý sa cez Vežu

dostáva do môjho Srdca a ja bezmocne stojím a viem, že už niet cesty späť. Dýchajúc vlastný prach z fresky pocitov a útrob chrámu sledujem ako sa všetko rozpadá. Aj posledné spomienky, ktoré rodičia vložili do základov, nesúce ich úsmev, ktorého bol môj starý neviditeľný chrám plný, aj keď bol nekonečný. V ten nekonečný a zároveň krátky moment som pochopil a pocítil veľkosť daru, ktorú ľudia volajú Láska. Hľadiac do slnka som cítil, aký je to pocit, keď rodičia nemajú čím nakrmiť hladné deti, ako ľahko je ich vlastný žiaľ zakrytý vašim keď vás vidia trpieť, ako im nedajú späť ich vlastné chyby a pýcha, keď ich vo vás vidia. Áno, to všetko je Láska a cena jej poznania v jedinom okamihu spôsobila bolesť, aká sa slovami opísať nedá. Keď som tam stál a celý sa triasol a posledný prach z chrámu zmyl moje slzy, myslel som, že sa rozpadnem na kúsky ako samotný chrám a neostane tu nič, čo by vysvetlilo, či som sa zbláznil, alebo splynul s nekonečnom. Vtedy som uvidel môj Sen, ktorý vystúpil zo Srdca. Už nebolo skryté, lebo tak ako Sen prerástlo samotný chrám, ktorý sa rozpadol na prach. A Sen sa len usmieval, akoby to celý čas vedel a žiariac všetkými farbami splynul so Srdcom v jedno – a ja som pocítil klud rozmerov dovtedy nepoznaných. V ten moment som konečne zažil a videl to, po čom som túžil. Celý môj život mi dal zmysel. Bol to pocit úplného naplnenia, cítil som, ako to svetlo napĺňa každý kúsok môjho tela. Doslova som mohol cítiť každú svoju bunku a zažiť to, čo som chcel ukázať celému svetu. Nádherné nekonečno, plné farieb, ktorého je aj tá ľudská hmľa súčasťou.

Ten pocit úľavy, keď zhodíte bremeno starého chrámu, na ktoré ste si rokmi zvykli, mi dal krídla, ale aj nohy, čo vedia stáť pevne na zemi. Pochopil som, že každý moment môjho života bol rovnako dôležitý. To, či som pri ňom trpel, alebo bol šťastný, nerozhodovalo o mojom osude, ako aj ľudia v ňom, ktorí mi pomáhali ho stavať. Či to robili s láskou alebo nenávisťou už nebolo dôležité, lebo všetci, ktorí sa na tom podieľali, tam v ten moment boli so mnou, aj živí aj mŕtvi – a stále tam bolo dosť miesta. Pochoval som so svojim chrámom aj pocit viny, či z chýb svojich alebo druhých, lebo som videl, že je zbytočný a bez nich by som tam nestál. Nemá už zmysel niekoho obviňovať.

Bol som im rovnako vďačný, lebo ma dostali tam, kde som mal byť, aby môj starý chrám, moje ego mohlo umrieť a s ním aj to, čo som si o sebe myslel, že som. Ostatní tomu tak ľahko uverili, lebo sám som bol o tom presvedčený. Až teraz, keď som umrel, mohol som sa znovu narodiť a pamätať si to, cítiť myšlienky – svoje aj druhých, rozumieť pocitom.

Pochopil som to, čo Eckhart Tolle nazýva mystická smrť, kresťanstvo príchod Krista skrze nás a to, čomu budhizmus vraví osvietenie. Zažil som bezpodmienečnú lásku a pochopil, ako našiel Ježiš v sebe silu sa obetovať, keď v každom videl to, čo rodičia vo svojom dieťati. Pretože sme všetci niekoho deťmi. Porozumel som učeniu budhizmu, ktorý nám nevraví aký chrám stavať, ani ako ho stavať, lebo na to presný návod neexistuje. Učí ako k samotnému stavaniu, a teda životu pristupovať, ako zvládať tie časti stavby, ktoré nás nebavia a spôsobujú potiaže a vysporiadať sa s nimi rovnako skúsene ako s tými, ktoré nám idú od ruky. Všetci máme rovnaký základ, ale sme aj jedineční ako kvety z toho istého stromu, ktoré sa líšia v drobných detailoch a tiež nekvitnú v ten istý moment. Zažil som pri plnom vedomí vo svojom srdci to, o čom Jeshua rozprával a o čom kázal, čo Buddha myslel tým,

keď povedal: „Keď sa budete snažiť porozumieť celému vesmíru, nepochopíte nič. Keď sa pokúsite porozumieť sebe, pochopíte celý vesmír.“

Pochopil som kto som a zažil „čo“ som, a nie len ja, ale aj všetko živé a neživé – to je na dlhé samostatné kapitoly.

Nemusíte prežiť život v kláštore a bez chýb, alebo byť svätým.

Ja som žil “obyčajný” život a podarilo sa mi to a žijem s vedomím, že nie som dôležitejší ako ktokoľvek iný. Všetci, ktorí ma poznajú vedia, že svätý rozhodne nie som a keď väčšina z nich uvidí, kto to písal, tak tomu asi neuveria a záhadné úsmevy Mony Lísy či záchvaty smiechu nebudú ojedinelé. Získal som poznanie, po ktorom som celý život túžil a pochopil veci, o ktorých som počúval, že sa pochopiť nedajú. To len preto, lebo ma neuspokojila odpoveď: „Neviem.“. Lebo som venoval veľa času tomu, čo častokrát nikomu nedávalo zmysel, iba mne a na všetko sa pýtal „Prečo?“. Áno, táto nevinná detská otázka ma sprevádzala celý život až do dnes. Odmietol som sa vzdať svojho sna, ktorý mi pomáhal, keď tam v srdci nemal kto svietiť a viesť ma, keď strašilo vo Veži.

Nehanbite sa nikdy za svoje sny! V živote robíme chyby, ale váš sen je odrazom vás a vašich vízií bez chýb a tento sen môže byť to posledné, čo vám v živote ostane.

Ako píšem na začiatku, nič nové som nedokázal. Tak, ako povedal jeden známy sochár: “Ja žiadne sochy nerobím, ony v tom kameni už sú a ja len odstránim prebytočný kameň.” Ja som na nič neprišiel, len som odstránil bariéry. Len tam, kde nič nie je, je miesto pre všetko.

Podpísal som sa pod to ako človek, aby tí, ktorí ma poznajú, vedeli, že som to písal ja. Nepísal som to z pohľadu človeka, ale z pohľadu Duše.

Je to môj pohľad a môj príbeh a nebojím sa výsmechu, ani pochvaly alebo hnevu, ktorý to môže vo vás vyvolať. Písal som to s rizikom, že to môžu zdieľať, kopírovať a prezentovať ako vlastný názor, alebo aj zničiť. Nejde mi o peniaze, slávu, ani vôbec o nič, čo by som za to mohol dostať. Ja už totiž všetko mám a našiel som to v sebe. A jediné, čo môžem spraviť je, že sa o to podelím. Ak vám to pomôže nájsť šťastie vo vás, podelte sa aj vy.

ĎAKUJEM.

Peter Magula

15.04.2018

TOMÁŠOVO EVANGELIUM

Z koptštiny preložil P. Pokorný

Jde o původní originál, který je základem a který je nejlépe přeložený.

S výkladem pana Antonína Mareše

Evangelium podle Tomáše

Je pravděpodobné, že tento název byl připojen, až když se tato sbírka začala šířit mezi křesťany, Byl zřejmě vytvořen podle Mk 1,1.

Původně bylo evangelium označením zvěsti o vzkříšení Ježíše /Ř 1,1; 1K 15,1/. Jako označení knihy nebylo v polovině druhého století, kdy Tomášovo evangelium asi vzniklo, ještě rozšířeno. Když se v druhé polovině druhého století začal tento termín prosazovat, jako označení knihy, myslel se tím spis zahrnující Ježíšova slova a jeho příběh. Jestliže tento název byl připojen ke gnostické sbírce Ježíšových výroků, měl zřejmě zvýšit její Prestiž v době rostoucí autority kanonických evangelií.

Vysvětlení k textu

Text v každém Výroku je zachován dle autora citované knihy, který ho ponechal ve shodě a koptským přepisem Tomášova evangelia. Slova, která v kapském přepisu byla poškozením textu nečitelná, uvedl P. Pokorný v lomených závorkách. V kulatých závorkách jsou doplněna slova, která byla pravděpodobně vynechána opisovačem. Tečky naznačují mezery, kde nebylo možno text rekonstruovat.

Výklad Antonína Mareše

Výklad Antonína Mareše je přidán na základě prací Davida R. Hawkinse, který jako velikán lidstva je právem považován za jednoho z nejvýše vtělených poslů Univerza od doby Ježíše Krista. Tento výklad je velmi vhodný pro zorientování se lidí dnešní doby v současné době. Je veden nejen v rovině, která hodnotí vzestup roviny vědomí člověka, ale i v rovině, která je charakteristická pro úroveň lidstva jako takového, tedy v rovině moudrosti. Pro důkladnější studium odkazují na stěžejní díla Davida R. Hawkinse (jsou zatím jen v angličtině), která byla probírána na přednáškách a na semináři pana Antonína Mareše (www.rozpravy.cz).

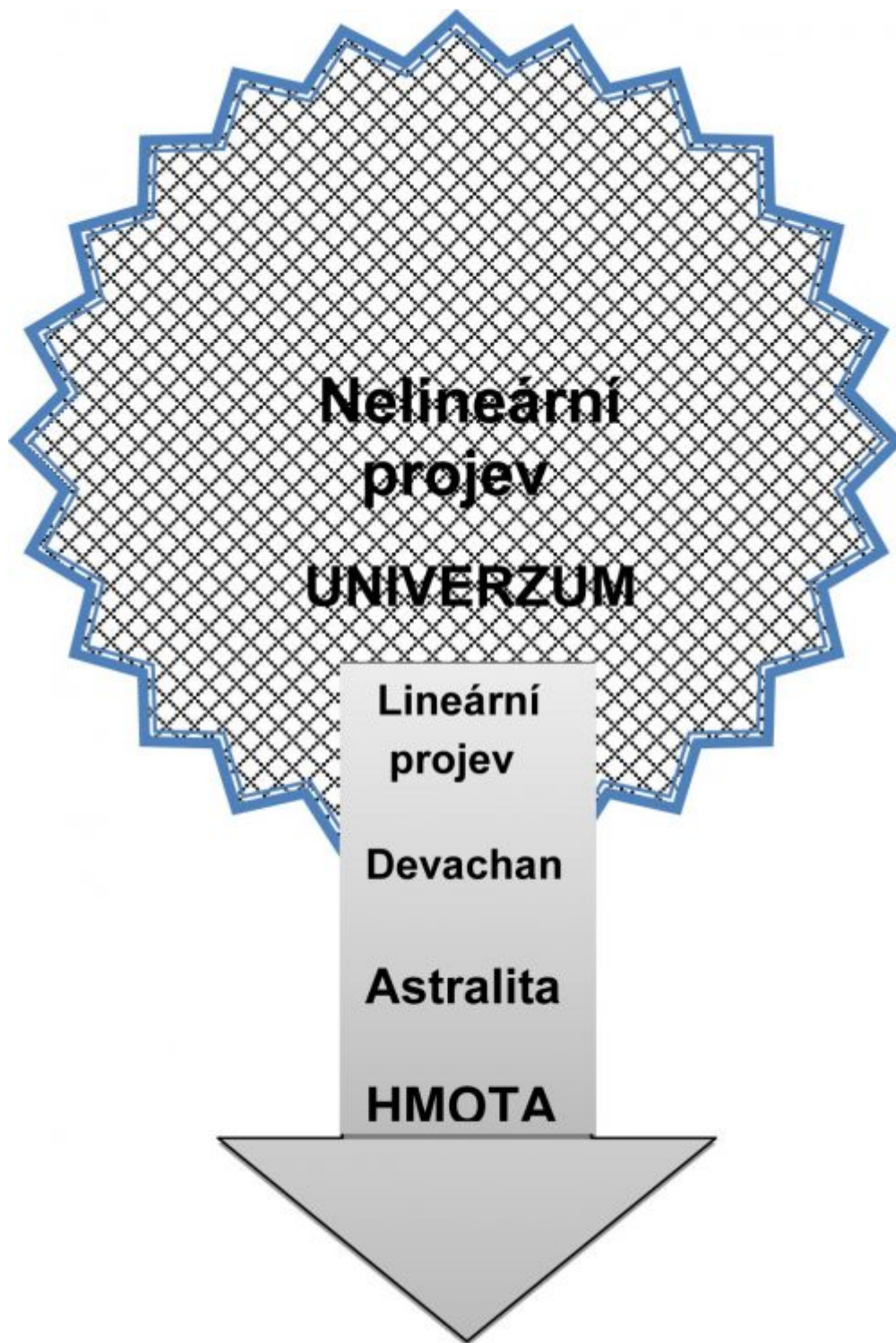
Výklad je směřován k původnímu, zde uvedenému textu, který je přeložen z koptštiny a nikoliv k textu, který byl přeložen později, a který sice odkazuje na Bibli, ale je z pozdějších, a hlavně nepřesných překladů. Čtenáře upozorňuji, že je nutné být obezřetný v tom, že ne každý, kdo mluví o Bohu, ho také má v srdci.

Pro lepší srozumitelnost jsem některé přeložené výrazy poupravil do současné spisovné češtiny.

MAPA VĚDOMÍ

Názor na Boha	Názor na život	Úroveň	Měřítko	Emoce	Proces
Já	Je	OSVÍCENÍ	700 až 1000	Nepopsatelné	Čisté vědomí
Veškerenstvo	Dokonalý	MÍR	600	Blaženost	Jasnost
Jediný	Úplný	RADOST	540	Klid	Proměna
Milující	Prospěšný	LÁSKA	500	Úcta	Zjevení
Moudrý	Smysluplný	ROZUM	400	Pochopení	Abstrakce
Milosrdný	Harmonický	PŘIJETÍ	350	Odpuštění	Transcendence
Inspirující	Nadějný	OCHOTA	310	Optimismus	Záměr
Umožňující	Uspokojivý	NEUTRALITA	250	Důvěra	Uvolnění

Dovolující	Přijatelný	ODVAHA	200	Potvrzení	Posílení
Lhostejný	Náročný	HRDÁ PÝCHA/ PÝCHA	175	Pohrdání	Nadutost
Pomstychtivý	Nepřátelský	HNĚV	150	Nenávist	Agrese
Odepírající	Přinášející zklamání	TOUHA	125	Žádostivost	Zotročení
Trestající	Děsivý	STRACH	100	Úzkost	Ústup
Přezíravý	Tragický	SMUTEK	75	Lítost	Malomyslnost
Odsuzující	Beznadějný	APATIE	50	Zoufalství	Vzdání se
Mstivý	Zlý	VINA	30	Obviňování	Zničení
Pohrdající	Bídny	STUD	20	Pokoření	Odstranění

CELÝ TEXT EVANGELIA

PROLOG:

Toto jsou tajné výroky, které pověděl živý Ježíš a které zapsal Didymos Juda Tomáš

1. A on řekl:

Kdo nalezne smysl těchto slov, neokusí smrti.

Antonín Mareš:

Nalézt smysl těchto slov může pouze ten, jehož Vědomí je spojeno či napojeno na Univerzum (tedy dle stup. Davida R. Hawkinse min. s úrovní 500)

2. Ježíš řekl:

Člověk, který hledá, ať nepřestává hledat, dokud nenajde. Když najde, bude otřesen, bude se divit a stane se pánem veškerenstva.

Antonín Mareš:

Hledající je ten, kdo je svou úrovní Vědomí na stavech, kdy se překlopil přes hodnotu 200 a tedy je tím, kdo se snaží pomáhat druhým a najít smysl svého života. Po dosažení hodnoty 500 ho začíná nalézat a při hodnotě Vědomí 600 ho pak nalézá. Je šokován tím, čím procházel a jak byl „slepý“ a nevidoucí. Hodnota Vědomí 600 je hodnotou, která osvobozuje z pout egoismu a dotyčný se stává pánem sám nad sebou.

3. Ježíš řekl:

Když vám ti, kteří vás vedou, říkají „Hle, království je v nebi“, pak vás tam předejdou ptáci. Kdyby vám říkali „Je v moři“, předejdou vás tam ryby. Ale království je ve vás a mimo vás. Když poznáte sebe, budete poznáni a uvědomíte si, že jste dětmi živého Boha, Když však sami sebe nepoznáte, ocitnete se v chudobě a sami budete ochuzeni.

Antonín Mareš:

Je tu poukázáno na to, že lineární svět, tedy svět, v němž žijeme, není světem, v němž bychom měli nalézt „království nebeské“, tedy, že se nejedná o náš skutečný svět, kterým je svět ducha. Tento svět je uvnitř nás samotných, neboť jsme Duchem a nikoliv tělem. V okamžiku prozření, tedy v okamžiku poznání skutečného stavu věci se stáváme plnohodnotnou bytostí, tedy „dětmi živého Boha“.

4. Ježíš řekl:

Starý muž, plný dnů, se bez váhání zeptá docela malého sedmidenního dítěte, kde je místo života a kde bude žít. Neboť mnozí první budou poslední a stanou se jedním jediným.

Antonín Mareš:

Malým dítětem je zde míněn nelineární princip Universa (symbolizuje se i Ježíškem), tedy to, co my označujeme za Duchovní a Boží svět, já pak za vlastní princip Univerza, a vědci za Chaos (příznačné označení od lidí co nevědí). Starým člověkem je míněn dosluhující princip Hmotného světa. Sedm dní je symbol evolučního tvoření, které je ale zároveň i stvořením (tvorbou).

5. Ježíš řekl:

Poznej co je před tvou tváří, a zjeví se ti to, co je ti skryto, Není totiž nic skrytého, co nebude zjeveno.

Antonín Mareš:

My nepoznáváme to, co je před námi, před naší tváří, protože EGO nám klamně zobrazuje vnější svět. Je to promítnutí jeho stavu věcí navenek. Proto si každý myslí, že tak, jak vidí svět, ho vidí správně. To je ale pouze jeho názor, který je povýšen na „fakt“ a má lživou podstatu. V okamžiku, kdy EGO bude zpracováno naším JÁ, se obraz promění. To co bylo skryto, tedy to, co jsme ve své nadutosti přehlíželi, bude „zjeveno“ a dáno do souvislostí a tím zazáří jako Pravda.

6. Jeho učedníci se ho ptali a řekli mu: Chceš, abychom se postili, a jakým způsobem se máme modlit? Budeme dávat almužny, a jaké jídlo budeme dodržovat?

Ježíš řekl: Nelžete a nedělejte to, co nenávidíte, neboť všechny ty věci jsou zjevné před tváří nebe. Nic totiž není utajeno, co by se neukázalo, a co je ukryto, nezůstane nezjeveno.

Antonín Mareš:

Učedníci a také lidé tohoto světa požadují přesné návody na to, jak se mají chovat, co mají dělat a jak mají jednat. Jenomže toto vše musí vycházet z nitra člověka jako jeho potřeba. Pokud člověk usiluje o Pravdu, pak nemůže lhát, protože je mu to protivné a nemůže konat jinak, nežli v dobru, protože je sám dobrem prodchnut. Všechny skutky a veškerá činnost všeho ve světě je pro lidi, kteří dosáhli na stupeň osvícení (600), zcela zjevná. Proto nemůže být nic skryto nebo utajeno.

7. Ježíš řekl:

Blažený je lev, kterého sní člověk, takže ten lev se stane člověkem; zavržený je však člověk, kterého sní lev, a lev se stane člověkem.

Antonín Mareš:

Člověk je dle logaritmické stupnice Davida R. Hawkinse na různých stupních svého vědomí. Od 20 do 200 je pod vlivem svého EGA a pravdu od lži nerozlišuje, byť by o tom byl stokrát přesvědčen. Je pod vlivem zvířecího principu (je sněden lvem). Člověk, který dosahuje a přesahuje hodnotu vědomí 200, je ve stavu, kdy tento zvířecí princip začíná krotit a mít pod kontrolou (sní lva).

8. A řekl, že člověk je podobný moudrému rybáři. Ten hodil svou síť do moře a vytáhl ji z moře plnou malých ryb. Mezi nimi našel ten moudrý

rybář velkou dobrou rybu. Vyhodil všechny malé ryby do moře a vybral bez váhání tu velkou rybu. Kdo má uši k slyšení, ať slyší!

Antonín Mareš:

To znamená moudrost, kterou je prodchnuto celé Stvoření, které je zároveň i Evolucí. Ještě nevyvinuté duše, které svou vládu předaly Egu je nutno chránit (20 – 200) a ne volat k odpovědnosti. Teprve ten, kdo dosáhne na hodnotu, která je hodnotou zasvěcení (velká ryba) je hoden transformace, tedy dalšího svého vývoje, kdy tělo postrádá smysl a jádro, tedy Duch se stává důležitým, což v tomto případě znamená smysl či určení toho výlovku.

9. Ježíš řekl: Hle, vyšel rozsévač, nabral do dlaně a rozhazoval. Některá zrna padla na cestu. Přišli ptáci a sezobali je. Jiná zrna padla na skálu a nezapustila kořeny dolu do země a nevyhnala klas. A zase jiná padla do trní, které semeno udusilo a červ je sežral. A nakonec zrna padla i na dobrou zemi a vydala dobrý plod. Přinesla šedesátinásobek a stovcetinásobek.

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na celkový vývoj lidstva a člověka v něm. Rozsévačem je míněn náš osud, tedy Karma, v kombinaci s naší Vůlí. Jsme to totiž my, kdo rozhoduje o opětné reinkarnaci v rámci daných podmínek. Pokud dotyčný je svéhlavý (materialisticky uvažující), pak není možný jeho vývoj a jeho vtělení je o ničem (zrno na cestu a ptáci je sezobnou). Pokud někdo je tvrdý a nelítostný (skála), pak se také nemá čeho zachytit a i jeho vývoj stagnuje (vedoucí korporací a bank, kde byste se marně dovolávali soucitu). Jiný ale naopak může být sobecký a má navenek jen „trny“. I on se nemůže řádně vyvíjet. Teprve ten, kdo je tím, kdo ostatním pomáhá a s nimi spolupracuje a rozvíjí vše kolem sebe, je tím, kdo je zde znázorněn jako zrno v úrodné půdě, protože ta půda je vlastně to, co je jeho činností. Teprve tento člověk dává „užitek“ a to mnohonásobný.

10. Ježíš řekl: Hodil jsem na svět oheň a udržuji je, dokud neshoří.

Antonín Mareš:

Tady je oheň přirovnán k tvůrčí síle Života, Evoluce a Vývoje jako takového.

11. Ježíš řekl: Toto nebe pomine, a pomine i to, které je nad ním. Mrtví neožijí a živí nebudou umírat. Ve dnech, kdy jste snědli to, co je mrtvé, udělali jste z toho živé. Co budete dělat, když byste byli ve světle? V den, kdy jste byli jedním, stali jste se dvěma. Když se stanete dvěma, co budete dělat?

Antonín Mareš:

Je tu poukázáno na celkovou strukturu Univerza. Toto nebe, tedy Astralita i nebe

nad ním, to znamená Myšlenkový svět (Devachan), je lineárního původu. To znamená, že má svůj začátek a proto bude mít i svůj konec. Teprve nelineární svět, který stojí mimo prostor a čas je bez počátku a tedy i bez konce. Tělo je mrtvé (je lineární). Duch, tedy my samotní jsme duchovní podstaty a proto jsme nelineární (věční). Ve Hmotě jsme prošli vývojem (snědli jsme to, co je mrtvé). V nelinearitě (v Duchovním světě) je vše ve všem a i část je tam celkem a celek částí. Přestože si zachováváme individualitu, tak jsme obsaženi ve všem a to je zároveň obsaženo i v nás jako takových. Tento stav je z hlediska současné úrovně lidského vědomí nepochopitelný. Je ale definitivně potvrzen všemi skutečnými zasvěcenci.

12. Učedníci řekli Ježíšovi: Víme, že od nás odejdeš. Kdo bude naším vůdcem? Ježíš jim řekl: Kamkoli přijdete, půjdete k Jakubovi Spravedlivému, kvůli němuž vzniklo nebe i země.

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na Vývoj (Evoluci) vědomí. Vývoj každého jednoho z nás směřuje k Osvícení. Proto ať jdou učedníci kamkoliv, vždy dojdou k tomu, že jejich Vědomí, tedy oni samotní, se dostanou na úroveň Poznání, které je charakterizováno stavem úrovně 600 a výše. Dostanou se tak k Pravdě s velkým P (Jakubovi Spravedlivému).

13. Ježíš řekl svým učedníkům: Srovnejte mne s někým a řekněte mi, komu jsem podoben. Šimon Petr mu řekl: Jsi Podoben spravedlivému andělovi. Matouš mu řekl: Jsi podoben filozofovi, moudrému člověku. Tomáš mu řekl: Mistře, má ústa nedovedou vyjádřit, komu jsi podoben. Ježíš řekl: Nejsem tvůj mistr, protože jsi pil z tryskajícího pramene, který jsem já sám odměřil, a opil ses. A vzal ho, poodešel a řekl mu tři slova. Když Tomáš přišel ke svým druhům, ptali se ho: Co ti to Ježíš řekl? Tomáš jim pověděl: Když vám řeknu jedno ze slov, která mi řekl, vezmete kameny a budete je na mě házet a z těch kamenů vyjde oheň a spálí vás.

Antonín Mareš:

Tady je vidět dvojí přístup. První je postoj Šimona a Matouše, kteří přirovnávají Ježíše k tomu co je jim známo z tohoto světa. Patří sem samozřejmě i anděl, kterého mnozí jasnovidní lidé byli schopni zahlédnout. Tomáš je ale na rozpacích. Uvědomuje si, že Ježíše nelze přirovnávat k něčemu, co je z lineárního světa (Hmota, Astralita, Myšlenkový svět), ale k něčemu, co je z nelineárního prostředí a co on nezná a proto mlčí. Ježíš mu tedy ukazuje to, co je z Duchovna. Symbol tři je symbolem Vývoje a proto „tři slova“. Duchovno a jeho děje nelze jen tak jednoduše přenést do našeho lineárního světa. Takže poslední věta znamená, že Hmotnost tomuto principu klade odpor a zároveň také to, že energie moci tohoto projevu z duchovna by mohla mít katastrofální důsledky v případě přímého použití.

14. Ježíš jim řekl: Když se postíte, zhřešíte, a když se modlíte, budete odsouzeni a když budete dávat almužny, způsobíte škodu svým duchům. Když půjdete do nějaké země a budete procházet tamějšími kraji, a přijmou vás, jezte, co vám předloží a uzdravujte jejich nemocné. Neboť to, co vchází do vašich úst, vás neposkvrní, ale to, vychází ven z vašich úst, to vás poskvrňuje.

Antonín Mareš:

Tady to chce, aby člověk trochu rozuměl skladbě Univerza. Tedy tomu, že v částech, které jsou pouhou součástí nelineárního projevu, je následná skladba (struktura). Hmotný svět (naš svět), Astrální svět (emoční svět) a Myšlenkový svět (svět příčin). Duchu nemůže ublížit nic, co přijme z Hmotného světa, ale může mu ublížit ve smyslu zkomplikování jeho vývoje to, co je ze světa příčin, tedy z Myšlenkového světa. Duchovní svět nepotřebuje slova (Myšlenkový svět), ale projevuje se způsobem svého bytí. Tedy svým projevem. Ježíš nezanechal písemné odkazy, ale svým žitím ukázal, kdo a co je.

15. Ježíš řekl: Když uvidíte toho, jenž není zrozen z ženy, pokloňte se až k zemi a tak mu vzdejte poctu. To je váš Otec.

Antonín Mareš:

Je tu poukázáno na Vývoj (Evoluci), která nás dovede až do našeho domova (duchovna) jako plnohodnotné členy. Teprve tam můžeme spatřit to, co je základem, tedy základní princip nelineárního projevu. To znamená toho, kdo se nenarodil z ženy, tedy to, co já nazývám Univerzem, vědci Chaosem a věřící Bohem.

16. Ježíš řekl: Lidé si asi myslí, že jsem přišel, abych na svět přinesl pokoj, a nevědí, že jsem přišel přinést na zemi rozdělení, oheň, meč i boj. Bude třeba pět lidí v jednom domě. Tři budou proti dvěma a dva proti třem. Otec proti synovi a syn proti otci. A předstoupí jako jediní.

Antonín Mareš:

Jde o to, že překonat úroveň 200, kdy člověk nerozlišuje Pravdu od Lži a to přesto, že je o tom skálopevně přesvědčen, přináší boj. Je to ale boj duševně-duchovní. Ten se navenek projevuje rozdílností myšlení a proto i jinými postoji a to dokonce i v oblasti blízkých přátel či příbuzných.

17. Ježíš řekl: Dám vám to, co žádné oko nevidělo, žádné ucho neslyšelo, čeho se žádná ruka nedotkla a co nevstoupilo na lidskou mysl.

Antonín Mareš:

Je tu poukázáno na to, že nelineární (duchovní) svět se vymyká jakémukoliv lidskému pochopení, natož popisu z hlediska dnešní úrovně lidského Vědomí. To co nás čeká je mimo jakoukoliv myslitelnou představivost prostě proto, že na to dosud nejsme Vývojem (Evolucí) dostatečně disponováni.

18. Učedníci řekli Ježíšovi: Pověz nám, jaký bude náš konec. Ježíš řekl: Odkryli jste počátek, že hledáte konec? Tam, kde je počátek, tam bude i konec. Blahoslavený, kdo bude stát na počátku; ten uvidí konec a neokusí smrti.

Antonín Mareš:

Je nasnadě, že současný člověk vlastně nestojí ani na počátku své cesty. Uvědomuje se v těle (hmotě) a nikoliv v Duši a už vůbec ne v Duchu, tedy v sobě samotném. V okamžiku, kdy prohlédne, tak se ocitne v Duchovním světě, tedy ve světě mimo prostor a čas, odkud vlastně i pochází. Teprve tam spatří i svůj počátek i završení své cesty. To je ale ještě dlouhá cesta, která povede přes mnohé eony věků a mnohá poučení, aby nakonec člověk zjistil, že vždy byl a zůstal s Bohem, kterého pro svou nevědomost jen nebyl schopen vnímat.

19. Ježíš řekl: Blahoslavený je ten, kdo byl dříve, než vznikl. Až se stanete mými učedníky a uslyšíte má slova, tyto kameny vám budou sloužit. V ráji totiž máte pět stromů, které se v létě ani v zimě nechvějí a jejichž listí neopadá. Kdo je pozná, neokusí smrti.

Antonín Mareš:

Zde mluví Ježíš k naší podstatě, tedy k nám osobně, tj. k našemu Duchu. Náš Duch (tedy my samotní) pochází z Nelinearity, tedy byl dávno před tím, nežli vznikl jako osobnost v člověku. Ten, kdo tomu porozumí (prožije to, tedy „uslyší“ ta slova), tomu pochopitelně bude vše sloužit (kameny) a dokonce se za něho postaví vše co je. Také porozumí tajemstvím Univerza, a protože porozumí i tomu, kým je (je Duchem), nemůže okusit smrt, protože je nesmrtelný. Byl, je a vždy bude, neboť jeho podstata je z nelineárního principu. Číslice pět je číslicí člověka, viz mé knihy, proto pět stromů.

20. Učedníci řekli Ježíšovi: Řekni nám, čemu se podobá království nebes. Řekl jim: Je podobné semeni hořčice, menšímu než ostatní semena, když ale padne na zem, která je obdělávána, vydá velký výhonek a stane se ochranou pro nebeské ptactvo.

Antonín Mareš:

Ježíš zde poukazuje na to, že náš základ, tedy Duchovní svět je nelineární a tedy, že je mimo prostor a čas. Znamená to, že z našeho pohledu (z linearity) jde o cosi, co je tak nepatrné, že to nestojí ani za zmínku, neboť to nemá rozměr (je to

mimo prostor) a přesto je to základem, z něhož vše povstává (lineární projev je podsystemem nelineárního) a může nabýt z našeho hlediska neuvěřitelné velikosti (důležitosti). Přirovnání k hořčičnému semeni, ze kterého vyroste „velký výhonek, který se stane ochranou pro nebeské ptactvo“ je příhodný.

21. Marie řekla Ježíšovi: Komu jsou podobni tvoji učedníci? Řekl: Jsou podobni malým dětem, které se usadily na poli, které jim nepatří. Když přijdou majitelé pole, řeknou: Dejte nám zpět naše pole. Ty děti se před nimi svléknou, aby jim je vrátily, aby jim daly jejich pole. – Proto vám říkám: Když se pán dozví, že přijde zloděj, bude bdít, dokud nepřijde a nenechá ho vniknout do svého domu, do svého království, aby mu nevzal jeho věci. Proto buďte na stráži před světem. Opásejte svá bedra velkou mocí, aby zloději nenašli cestu a nemohli k vám přijít; protože ta věc, které jdete vstříc, se stane. Kéž se mezi vámi objeví poučený muž. Když dozrál plod, přišel rychle, se srpem v ruce, a požal jej. Kdo má uši k slyšení, ať slyší!

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že Hmotnost, ve které žijeme, není naše, je to „cizí pole“. My jsme duchovní podstaty a jsme pod vlivem Ega, tedy projevu, který je vlastní tomuto světu (hmotě). Až přijde majitel, tedy ten, kdo nás vyslal, co mu odpovíme? Budeme před ním nazí (tedy bezradní). Je nutno zesílit tak, aby naše Vědomí, tedy my samotní, jsme přebrali vládu nad děním (zůstaneme oblečení) a mohli jsme určovat průběh toho, co se má dít.

22. Ježíš viděl malé děti, co ještě pijí mléko. Řekl svým učedníkům: Tyto děti, co pijí mléko, jsou podobni těm, kteří vcházejí do království. Řekli mu: Když jsme dětmi, tak vejdemo do království? Ježíš jim řekl: Když uděláte dva jedním a když uděláte vnitřek jako vnějšek a vnějšek jako vnitřek a to, co je nahoře, jako to, co je dole, a když uděláte to, co je mužské, a to, co je ženské, jedním jediným, aby mužské nebyla mužským a ženské ženským; když uděláte oči místo oka a ruku místo svých rukou a nohu místo nohou, obraz místo obrazů – tehdy vejdete do /království/.

Antonín Mareš:

Tady jde opět o to samé, co zde již bylo řečeno. Jde o to, že základem je nelinearita a tato Realita nelinearity je to, co se zde v Hmotnosti jeví jako nesmysl, protože lineární projev (hmota) má své zákony. V nelinearitě je vše v jednom a i část je tu celkem a celek částí, a to přesto, že neztrácejí nic ze své jedinečnosti. Vše je tam komplexní a vše je ve všem. Tyto stavy lze zažít a porozumět jim jen ve vysokých stavech osvícení, kterým obvykle procházejí zasvěcenci.

23. Ježíš řekl: Vyvolím vás jednoho z tisíce a dva z deseti tisíc a budou stát jako jeden jediný.

Antonín Mareš:

Každý, kdo jednou projde zasvěcením, se stane nehnutečným ve svých postojích. Bude jako skála a bude oporou tomu, co lze nazvat Pravdou s velkým P. To je to co je zde v současnosti vlastně neznámým pojmem a lidé si Pravdu pletou s tím, co lze nazvat pouze pravdivou informací. Netuší tak, o co vlastně jde. Stejně je to i s Láskou, která je pouze dáváním. Lidé si jí pletou s emočním stavem, který má protihodnotu v žárlivosti a nenávisti. Skutečná láska je cit, který je čistý a tyto lidské vlastnosti nemá.

24. Jeho učedníci řekli: Pouč nás o místě, kde jsi, protože je pro nás nutné, abychom je hledali. Řekl jim: Kdo má uši k slyšení, ať slyší: Uvnitř člověka světla je světlo a on svítí celému světu. Když nesvítí, je tmou.

Antonín Mareš:

Je zde poukázáno na to, že jsme duchovní podstaty, tedy, že to čím jsme tvořeni, je Duch (světlo). Pokud se člověk nechá zastupovat svým Egem (tedy toto světlo nesvítí) je nejenom „tma“ uvnitř něho, ale i tuto tmou „vidí“ všude kolem sebe, tedy není schopen vnímat svět takový, jaký skutečně je.

25. Ježíš řekl: Miluj svého bratra jako svou duši, střež ho jako zřítečníci svého oka.

Antonín Mareš:

Protože na rovině duchovna jsme všichni propojeni a tvoříme jednotu, přestože neztrácíme svou individualitu, tak vlastně je nejenom naší povinností „chránit svého bratra (bližního)“, ale je to vlastně i nezbytností.

26. Ježíš řekl: Třísku v oku svého bratra vidíš, ale trám ve svém oku nevidíš. Když odstraníš trám ze svého oka, tehdy prohlédneš, abys odstranil třísku z oka svého bratra.

Antonín Mareš:

Zde je jasně poukázáno na rozhraní ve Vědomí, kdy vládne Ego a kdy začíná být toto Ego ovládáno. Toto rozhraní je na logaritmické stupnici Davida R. Hawkinse označeno hodnotou 200. Pod vládou Ega je člověk neschopný vidět objektivně svět a vše vnímá jen vztaženo k sobě a proto se domnívá, že mu celý svět ubližuje a on jediný zná řešení. Pokud tuto hranici překročí (odstraní břevno ze svého oka), pak je teprve schopen věci začít objektivněji nahlížet a řešit.

27. Ježíš řekl: Když se nebudete postit světu, nenaleznete království. Když neuděláte sobotu sobotou, neuvidíte Otce.

Antonín Mareš:

Pokud se neodvrátíme od věcí tohoto světa a nezohledníme to, čím jsme aspoň jednou za týden, pak nemůžeme očekávat, že se z pout Hmotnosti vyprostíme. Ježíš mluví o sobotě proto, že ta byla dnem svátečním. Neděle byla jako svátek ustanovena až mnohem později a to proto, že Křesťanství se chtělo odlišit od Židovství aspoň tím, že změní den sváteční.

28. Ježíš řekl: Stál jsem uprostřed světa a zjevil jsem se jim v těle a našel jsem všechny opilé; nenašel jsem mezi nimi jediného žíznavého a moje duše pocítila bolest nad lidskými syny, že jsou slepí ve svém srdci a nevidí, že přišli na svět prázdní (a) hledají zase, jak by prázdní vyšli ze světa. Ale teď jsou opilí. Až setřesou své víno, budou činit pokání.

Antonín Mareš:

Každý zasvěcenec ví, že lidé kolem něho jsou ve stavu, jakoby spali. Jsou těmi, kdo jsou pod vlivem svého Ega, a tudíž nejsou schopni vidět objektivně svět a to přesto, že se to domnívají. Jsou jakoby opilí. Jsou opilí, protože se domnívají, že základem je moc vyjádřená silou v ovládnutí druhých lidí a také vlastní bohatství. Nechápu, že to všechno je jenom mámení tohoto světa. Že to všechno jsou jenom preludy tohoto světa. Že to všechno jsou jenom neskutečné, mámivé hodnoty nemající žádný význam z hlediska člověka a jeho vývoje, respektive jeho celkového žití. Proto Ježíš, jako největší zasvěcenec, který dosahoval hodnoty 1000 na stupnici doktora Hawkinse, konstatuje jejich zaostalost právě tím, že poukazuje na jejich stav, který popisuje jako opilost.

29. Ježíš řekl: Když tělo vzniklo kvůli duchu, je to zázrak, Jestliže však duch vznikl kvůli tělu, je to zázrak nad /zázraky/. Já se ale divím, jak toto veliké bohatství se usídlilo v takové chudobě.

Antonín Mareš:

Tady je dobré tomu dobře porozumět. Ježíš poukazuje na skutečnost, že hmota, tedy vesmír, vznikl proto, aby se mohl dále vyvíjet. Konstatuje, že je to dobré.

30. Ježíš řekl: Kde jsou tři bohové, jsou to bohové. Kde jsou dva nebo jeden, jsem s ním já.

Antonín Mareš:

Zde slovo bohové je použito ve smyslu zasvěcenci. Takže naši mluvou. Tam kde jsou tři zasvěcenci, je již přítomen Duchovní svět, neboť tyto tři lidé tento Duchovní

svět mezi sebou již vytvářejí. Pokud jsou jen dva nebo dokonce jeden, tak tento Duchovní svět není ještě plnohodnotný a je nutné, aby z vyšších míst tedy z Duchovna mu byli duchovní bytosti nápomocny k tomu, aby se vytvořil.

31. Ježíš řekl: Žádný prorok není přijímán ve své vesnici; žádný lékař neléčí ty, kteří ho znají.

Antonín Mareš:

Toto rčení známe i v naší době a zní: Doma není nikdo prorokem. Je to proto, že lidé se domnívají, že dotyčného znají velmi dobře a přitom jsou obeznámeni pouze s jeho vnějškem, nikoli jeho vnitřním stavem. Tím dochází k paradoxu, že ho vlastně de facto vůbec neznají a domnívají se, že je takový jak ho oni vidí. Že tento pohled je chybný, nenahlíží. Lidé, kteří nežijí v dané oblasti, se ale o dotyčném doslechli především proto, že slyšeli o jeho myšlenkách. Proto ho vnější svět a přijímá daleko objektivněji než jeho vlastní lidé.

32. Ježíš řekl: Město je postavené na vysoké hoře a je opevněné, nemůže padnout ani nemůže být ukryto.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že Pravda jako taková nemůže být skrytá a ukrytá, ale je zcela zjevná a to každému a ve všech směrech. Jen slepý jí nevidí.

33. Ježíš řekl: Co uslyšíš jedním uchem – i jiným uchem, vyhlašujte to z vašich střech. Nikdo totiž nerozsvěcuje lampu a neklade ji pod nádobu, ani ji neklade na skryté místo, ale klade ji na svícen, aby všichni, kdo vcházejí dovnitř a všichni, kdo vycházejí ven, viděli její světlo.

Antonín Mareš:

Je zde poukázáno na to, že Pravdu je nutno hlásit a šířit. Pravdu nelze mít jen sám pro sebe a domnívat se, že když já vím tak to už stačí. Jenom ten kdo skutečně ví skutečnou Pravdu, tuto Pravdu bude i šířit, protože je to z podstaty této Pravdy nutnost. Ten kdo tak nečiní, je tím, kdo si touto Pravdu není jistý a tudíž je to člověk žijící ve lži. Pravdu je nutno nejenom šířit ale vždy a za všech okolností obhajovat, a nedopustit, aby jí kdokoliv prznil a znevažoval. Jen tak je Pravda Pravdou.

34. Ježíš řekl: Když slepý povede slepého, spadnou oba do jámy.

Antonín Mareš:

Tak to snad nepotřebuje ani výkladu. Lidé, kteří neznají a nerozumějí Pravdě, ji nemůžu ani vykládat a učit druhé. Pseudo vykladačů a rádoby zasvěcenců je všude kolem nás plno. Jsou to ale lidé, kteří jsou pod vlivem Ega, a jsou de facto

nevědomí a slepí.

35. Ježíš řekl: Není možné, aby někdo vešel do domu silného a vzal jej násilím, ledažebly mu svázal ruce. Tehdy jeho dům zprevrací.

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na skutečnost, že jen ten, kdo má svázané ruce, je tím, koho lze zmanipulovat (hypotéky, půjčky, závazky). Čistý člověk a člověk žijící v pravdě je člověkem, který je duševně a duchovně silný a nelze s ním hnout.

36. Ježíš řekl: Nestarejte se od rána do večera a od večera do rána o to, co si vezmete na sebe.

Antonín Mareš:

Opět je tu poukázáno na to, že není důležité to, co máme vnějškově na sobě, ale na to, co máme uvnitř v sobě. Ne vnější oděv, ale vnitřní stav toho každého jednoho z nás je rozhodující, a podle tohoto jeho vnitřního stavu bude tento člověk posuzován. Klam tohoto světa spočívá v tom, že tuto skutečnou hodnotu člověka nevidí a zaměňuje jí za pozlátko.

37. Jeho učedníci řekli: Kdy se nám ukážeš a kdy tě uvidíme? Ježíš řekl: Až se svléknete bez studu a vezmete své šaty a položíte si je pod nohy jako úplně malé děti a pošlapete je. Tehdy /uvidíte/ Syna Živého a nebudete mít strach.

Antonín Mareš:

Opět je tu poukázáno na to, že vnější svět je něčím nepodstatným. Až „svléknete své šaty a pošlapete je“ neznamená nic jiného, nežli to, že jeho učedníci musí ve svém vědomí dosáhnout úroveň Duchovního světa. Tato úroveň začíná na úrovni 500 ale skutečné rozvinutí je až od úrovně 600 a výše. Tam teprve mohou nahlédnout do stavu duchovního světa, a tedy tam tedy mohou nalézt Ježíše.

38. Ježíš řekl: Častokrát jste toužili slyšet tato slova, která vám říkám, a není nikdo jiný, od koho byste je slyšeli. Přijdou dny, kdy mě budete hledat, (a) nenajdete mě.

Antonín Mareš:

Ježíš tady zdůrazňuje skutečnost, že lidé si dlouho přáli jeho inkarnaci na zemi. Přesto když přišel, tak ho mnozí nepoznali. Přijde ale doba, kdy ho budou hledat a nebudou ho nalézat, protože jejich vědomí bude stále ještě na nízké úrovni, ale on na zemi už přítomen nebude. 2. příchod Ježíše je pochopitelně nesmysl, pokud je chápán tak, že by měl přijít na Zemi. Ježíš nás očekává, ale jsme to my, kdo mu musíme vyjít vstříc. Jeho poselství na zemi zaznělo. Je na nás, abychom mu

porozuměli, a dokázali jeho pomocí uskutečnit to, co je zapotřebí. Tedy vzestup svého Vědomí tak, abychom se s tímto Ježíšem mohli opět potkat, respektive setkat.

39. Ježíš řekl: Farizeové a zákoníci přijali klíče poznání, skryli je, nevešli dovnitř, a ty, kteří chtějí dovnitř vejít, nenechali. Vy ale buďte obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice.

Antonín Mareš:

V době Ježíšově farizeové a zákoníci nebyli schopni nic doplnit do Mojžíšova zákona, protože sami mu nerozuměli a neovládali ho. Proto v době zatčení Ježíše, a jeho předvedení před Veleradu, vše skončilo fiaskem. Ježíš totiž před Veleradou mlčel. Byl si vědom toho, že k lidem, kteří jsou nevědomí, nemá smysl vůbec ani promlouvat.

No a dnešní doba?

Dnešní doba je stejná a to přesto, že od té doby uplynulo již dva tisíce let. Farizeové ve smyslu duchovna se etablovali do dnešních kněží, kteří odkazu Ježíše pochopitelně nerozumí, a to ani náhodou. Užívají si v majetku a moci a na prostý Ježíšův život ani nepomyslí, natož na to, aby žili příkladně a duchovně. O dnešních zákonících, kterými by měli být poslanci, ani nemluvě. Poslanci zákonům pochopitelně také nerozumí a jsou tam jenom kvůli tomu, aby mechanicky zvedali ruku v případě, že jim to jejich strana přikáže. O tom, že by to měli být oni, kdo by tyto zákony měli tvořit ve smyslu moudrosti, si mohou nechat tak leda zdát.

Duchovní člověk ale musí být tím, kdo tyto překážky překonává. Musí porozumět jak duchovním zákonům, tak i zákonům lidským, které musí nejenom žít, ale i naplnit. Toto vše je možné teprve tehdy, až tento člověk dosáhne úrovně minimálně 500 a výše, aby byl schopen těmto požadavkům dostát. A nejenom to. On musí těm, kteří tyto předpoklady nedosahují, ukazovat cestu a rozkrývat nesmyslnost současného politického a náboženského systému. Musí ukázat moudrost, rozšafnost a také to, co bychom nazvali vlídností a vstřícností k lidem.

40. Ježíš řekl: Jeden vinný keř byl zasazen mimo Otce, a protože nebyl upevněn, bude vyvrácen z kořenů a zahyne.

Antonín Mareš:

Zde Ježíš poukazuje na skutečnost, že i v tom případě, kdy se nedobrým lidem daří vytvářet jisté věci, které mohou směřovat k ovládnutí jiných a ke zlu, je to jenom dočasná situace. Jeho slovy. „keř bude vyvrácen“. Je nutno si uvědomit že Univerzum je postaveno tak, že může i veškeré chyby, které by se díky lidem v něm mohly vyskytnout, obrátit ve svůj prospěch a tím se nakonec ukáže toto dění jako prospěšné a vytvoří ještě úžasnější skutečnost a jsoucnost nežli kdyby se jednalo o klasický vývoj bez chyb. Tento systém Nelinearity, tedy Univerzum (Vesmír) Duchovních světů a Božích světů, nahoru k Bohu, to umožňuje.

41. Ježíš řekl: Tomu, kdo má něco ve své ruce, bude dáno, a kdo nemá, i to málo, co má, mu bude odňato.

Antonín Mareš:

Ten kdo má „něco v rukou“ v tomto případě znamená, že něco dosáhl (dosáhl pokroku v poznání). Zároveň to znamená to, že dosáhl určitého vzestupu ve svém Vědomí, tedy že jeho výše Vědomí, neboli jeho úroveň, dosáhla už jisté hodnoty. Jde o hodnoty získané v průběhu tohoto života. Ten kdo lenošil, nebo se pokoušel získat pouze majetek či postavení, tak ten spláče nad výdělkem. Bude mu to všechno vzato, co tímto způsobem získal, protože na „druhou stranu“ si může přinést pouze hodnoty duchovního rázu.

42. Ježíš řekl: Buďte kolemjdoucími.

Antonín Mareš:

Kolemjdoucí je ten, kdo nelpí na věcech, tedy ten, kdo jimi není svázán a může s nimi normálně manipulovat. Dobrý hospodář na majetku neulpívá a umí s ním i dobře zacházet a hospodařit. Naproti tomu lakomec není schopen vůbec jakéhokoliv smysluplného zacházení s majetkem, protože na něm lpí a není schopen s ním normálně hospodařit. Lakomci ale nevysvětlíte, že na majetku lpí. Není to schopen pochopit, pro svou nízkou úroveň Vědomí. Teprve skutečný hospodář ví, co to je normálně hospodařit nebo být lakomý.

Zde v Tomášově evangeliu je to obsaženo proto, aby bylo poukázáno na nesmyslnost lidského počínání ve smyslu hromadění majetku, různých postavení a jiných privilegií, které poskytuje Hmotnost, protože to vše nakonec bude odloženo při přechodu na „druhou stranu“ a lidem kteří takto jednali, zůstanou pouze prázdné ruce. Navíc tímto jednáním si vytvořili pouze předpoklady pro další zátěž, která může jejich Karmu ještě více zatížit.

43. Jeho učedníci mu řekli: Kdo jsi ty, že nám tohle říkáš? Ježíš řekl: Z toho, co vám říkám, nerozumíte, kdo jsem; jste jako židé, protože oni milují strom – nenávidí jeho plod, a milují plod – nenávidí strom.

Antonín Mareš:

Ten kdo nemá dostatečně vyvinuté Vědomí, není schopen pochopit skutečnost v celé její komplexnosti. Proto se učedníci Ježíše dotazují, a on jim odpovídá. Jste jako ti, kteří se domnívají, že něčemu rozumí, ale rozumí pouze části. Buď rozumíte té, nebo oné části, ale celku jako takovému nerozumíte.

Tady může docházet mnohdy k nedorozumění.

Dnešní doba je povrchní dobou a proto i zde může docházet k tomu, že mnozí lidé se domnívají, že něčemu rozumí, ale ve skutečnosti přijali pouze informaci, o které se domnívají, že vystihuje danou skutečnost. Pravdou ale je, že teprve prožitím

dané věci, lidé skutečně pochopí a porozumí tomu, co to je, nebo o co jde. To v dnešní době je velice vzácné. Proto v dnešní uspěchané době to vypadá tak, že lidé jsou na tom ještě hůře, nežli v době Ježíšově.

44. Ježíš řekl: Kdo se rouhá Otci, bude mu odpuštěno, a kdo se rouhá Synu, bude mu odpuštěno, a kdo se rouhá Duchu Svatému, nebude mu odpuštěno na zemi ani na nebi.

Antonín Mareš:

K tomu, aby se tomuto bodu dalo porozumět, si musíme uvědomit jednu základní věc. Tou věcí je nové paradigma, které je platné od roku 1992. To říká následné. Základem je vědomá informace, která tvoří energii a ta posléze hmotu. To že energie a hmota jsou zaměnitelné, víme už delší dobu. To že základem není tato energie, ale vědomá informace je ve vědecké branži známo od uvedeného data jako nové paradigma.

Tím definitivně padlo to, čemu se kdysi říkalo materialismus. To že to v našem státě stále přežívá, je velkou ostudou a obžalobou našich hlavních čelních představitelů vědy.

Takže po této průpravě se nyní podíváme na toto učení Tomášova evangelia. Bůh otec je zde chápán jako základ, tedy jako ona vědomá informace. Jde o nelineární projev. Syn je zde chápán jako to, co je výsledkem celé činnosti. Tedy v tomto případě je to výsledek ve hmotě. Duch svatý jako takový, je tedy ona činnost, která vede k vytvoření již známé skutečnosti, která se pak reprezentuje jako výsledek ve hmotě. Takže když to shrneme.

Vědomou informací člověk ovlivnit nemůže, ať s ní souhlasí nebo nesouhlasí, ať je pro anebo ji zlořečí. To samé je s výsledkem. Ani ten nemůže ovlivnit. To co může ale ovlivnit, aspoň částečně je ona činnost při které tento výsledek vzniká tím, že v této činnosti přidá svou vlastní činnost, která působí nevhodně (negativně). Tento nový a tedy nechtěný stav je ale nutno vyřešit a proto ho nelze jen tak jednoduše odpustit. Řešit se musí přes Karmu. Ať už okamžitě nebo zprostředkovaně. Ať tak či onak, je to problém, který Univerzum musí řešit. Proto je zde poukázáno na to, aby lidé proti tomuto principu nehřešili a dbali na čistotu svého jednání a své činnosti.

45. Ježíš řekl: Nesbírají se hrozny z trnovníku, ani se nesklízejí fíky z bodláku, nedávají totiž plod. /Dobry/ člověk přináší dobro ze svého pokladu, špatný/ člověk přináší špatné ze špatného pokladu, který je v jeho srdci, a tak říká špatné věci, protože z plnosti srdce vynáší špatné věci.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že jen dobrý člověk koná dobro, špatný člověk pak zlo. Protože ze svého srdce může vynášet pouze to, co je v něm jako základ. Zde je

nutno se opět podívat na úroveň Vědomí daného člověka. Pokud tento člověk bude pod úrovní 200 a pochopitelně i na nižších hodnotách, tak je tu velké nebezpečí v tom smyslu, že tento člověk bude konat zlo, protože pravdu a lež nerozlišuje. A to přesto, že se to může domnívat. Teprve člověk nad úrovní Vědomí 200, je člověkem, který začíná chápat podstatný rozdíl mezi pravdou a lží a snaží se, jak jen může, být prospěšný ostatním. Že to mnohdy dělá chybně a špatně ponechme teď stranou. Teprve člověk na úrovni 500 je člověkem, který už dokáže zhodnotit i dopad této své činnosti.

46. Ježíš řekl: Od Adama až po Jana Křtitele není mezi těmi, kdo se zrodili z ženy, větší než Jan Křtitel, takže jeho oči nezajdou. Ale řekl jsem: Kdo z vás se stane malým, ten pozná království a vyvýší se nad Jana.

Antonín Mareš:

Jde o celkový vývoj. Od počátku k Ježíši je stav, kdy lidé stále víc a víc vnikají do Hmotnosti. Ježíš pak představuje obrat v tomto vývoji a umožňuje lidem vyjít nahoru. Přesto i v dobách kdy lidé sestupovali do Hmotnosti, bylo možné najít cestu, která vedla vzhůru. To proto, že něco jiného je lidský vývoj jako celek a něco jiného je vývoj člověka jako individua. Tak je tomu i dnes, kdy sice jako lidstvo kráčíme vzhůru, ale mnozí z nás ve své nevědomosti zabředávají stále víc a víc do hmoty. Být malý v tomto kontextu znamená být skromný. Ten, kdo pozná krásu Univerza (Duchovních světů), nemůže být nikým jiným, nežli tím, kdo ve skromnosti (je malým) se snaží být spoluúčastněn na tomto úžasném díle.

47. Ježíš řekl: Není možné, aby člověk sedl na dva koně a napínal dva luky. A není možné, aby čeledín sloužil dvěma pánům, jinak bude jednoho ctít a toho druhého urážet. Člověk, který pije staré víno, netouží v tu chvíli po mladém. A mladé víno se nedává do starých měchů, aby nepraskly; a nedává se staré víno do nového měchu, aby jej nezničilo. Nepřišívá se stará záplata na nové šaty, protože tak vznikne díra.

Antonín Mareš:

Zde se poukazuje na to, že není možné být zároveň dobrým i zlým. Tento výklad je tak jasný, že nepotřebuje žádné další komentáře.

48. Ježíš řekl: Když dva spolu uzavřou mír v tomto jediném domě, řeknou hoře: „Přenes se jinam „, a ona se přenesese.

Antonín Mareš:

Tady to chce trochu vysvětlení. Uzavřít mír v jednom domě znamená, že ti kteří spolu tento „mír“ uzavírají, jsou těmi, kdo nahlíží již Duchovno. Neboť jeden dům

znamená to samé jako vše ve všem a vše v jednom (nelineární projev). Tací lidé nejsou schopni žít jinak nežli žít v Pravdě. Tedy uzavřeli mír v „jednom domě“. Tito lidé pochopitelně ovládají i tajemství hmoty a proto jsou schopni toho, co nám ostatním lidem připadá nemožné (pohnout horou).

49. Ježíš řekl: Blahoslavení, kdo jsou samojediní a vyvolení, protože najdete království, z něhož jste, a opět tam vejdete.

Antonín Mareš:

Tento výklad poukazuje na to, že ti, kteří dosáhli vysokého stavu Vědomí respektive úrovně Vědomí, jsou těmi, kteří se vlastně do tohoto nebeského království navracejí. Znovu zdůrazňuji, že stav úrovně Vědomí, který představuje hodnotu 600 a vyšší je stavem, který již umožňuje nahlížení do vyšších stavů Univerza, tedy do stavů, které tady označujeme jako stavy Duchovní.

50. Ježíš řekl: Když vám řeknou: „Odkud jste?“, řekněte jim: „Vyšli jsme ze světla, z místa, kde světlo vzniklo samo ze sebe. Vy/vstalo/ a zjevilo se v jejich obraze.“ Když vám řeknou: „Kdo jste?“, řekněte: „Jsme jeho synové, jsme vyvolení Živého Otce.“ Když by se vás zeptali: „Co je ve vás znamením vašeho Otce?“, řekněte jim, že je to pohyb a klid.

Antonín Mareš:

Zde je evidentní odkaz na duchovní svět. Ježíš říká: Pokud se Vás zeptají, odkud jste přišli, řekněte jim, že ze světla. A pokud se vás zeptají, kdo jste, tak jim řekněte, že jste synové Živého Otce. To všechno je důkaz toho, že mluví o Duchovní rovině Universa. I další dotaz který by mohli lidé na apoštoly mít a sice, co je ve vás znamením Vašeho otce, tak Ježíš odpovídá. Řekněte jim, že je to pohyb a klid.

Toto tvrzení je totiž velmi významné.

Co znamená?

Je jasné, že poukazuje na vlastnosti Duchovního světa v tom smyslu, že pohyb a klid jsou dvě stránky téže mince. Je to stejné jako když prohlásím, že evoluce a stvoření jsou jedno a totéž. Oč vlastně běží. Pro mnohé lidi bude asi překvapením to, co tady teď řeknu. Bohužel proto, že naše země se dostala do velmi zaostalého stavu a nejnovější věci, události a poznatky se na našich vysokých školách nevyučují a proto lidé zůstávají v nevědomosti.

Je tomu více než sto let, kdy byla vytvořena teorie relativity. Je tomu necelých 100 let, kdy byla vytvořena kvantová teorie. Obě dvě teorie jsou něčím zvláštní. Mluví totiž o tom, že neexistuje prostor a čas ale časoprostor. Abychom si ujasnili, o co jde. Nejedná se o sloučení dvou slov ale o slovo jediné.

Čas, je totiž jenom forma prostoru, kterou my při naší úrovni vědomí nejsme schopni chápat zcela a proto ji chápeme jenom určitým způsobem (tedy v jednom rozměru). Pokud si ale uvědomíme, že čas je vlastně prostor tak pochopíme, že jakýkoliv pohyb je vlastně také pouze námi myšlený stav věcí. Víím, že to pro mnohé bude velké překvapení, ale fyzikové už to berou jako normu. Proto ta poslední věta zní tak jak zní. V Duchovnu totiž náš pohyb jako takový neexistuje. V Duchovnu totiž čas tak, jak my ho chápeme, rovněž neexistuje. Je snad Duchovno statické a neměnné? Nikoliv vážení přátelé. Jedná se o stav pro nás lidi a pro naše Vědomí, tedy pro úroveň našeho lidského Vědomí, poněkud nepochopitelný. O to je ale nádhernější, krásnější a jasnější. Buďte ujištění, že něco takového jako čas tam také existuje. Protože kdyby tomu tak nebylo, tak to, co my tady jako čas máme, by z tohoto Duchovna nikdy nemohlo vzniknout. Náš svět je jen podmnožinou tohoto Duchovního světa, který ho vytvořil.

51. Jeho učedníci mu řekli: Kdy nastane odpočinutí (vzkříšení) mrtvých, a kdy přijde nový svět? Řekl jim: To, co čekáte, již přišlo, ale vy to nepoznáváte.

Antonín Mareš:

Pro pochopení toho, co Ježíš odpovídá apoštolům, je nutné si uvědomit, jak je náš systém Univerza uspořádán. V nejhlubší části tedy, v části, která má nejnižší vibrace, je Hmota a nad ní je Astrální planina nad kterou se nachází Myšlenkový svět na Východě zvaný Devachan. Přestože mluvím o tom, že se Astralita a Myšlenkový svět nachází nad Hmotou, je to míněno pouze ve smyslu vibračním. Co do prostoru, jsou tyto světy zde. Je zde jak astrální tak i myšlenkový potenciál, který my lidé používáme. Všichni lidé používají emoce a všichni lidé používají myšlení. Protože ale žijeme v tělech, která nás oddělují od uvedených světů, tak z nich zažíváme pouze vjemy, které nám toto tělo umožní přijmout. To znamená již zmíněné emoce a myšlenky. Teprve po odložení těla začneme Astralitu vnímat přímo a nikoliv zprostředkovaně a tak teprve poté jí můžeme zažít jako Očistec, nebo úžasnou oblast plnou pochopení a krásy. To samé se děje následně po odložení hrubého duševního obalu (duše) a vstupu do Myšlenkového světa. Protože jsme ve stavu, kdy máme emoce zpracovat a dostat pod kontrolu, tak s nimi manipulujeme daleko výrazněji, nežli s myšlenkami, které pocházejí z Myšlenkového světa.

Teprve po odložení našeho hmotného těla budeme tyto emoce prožívat přímo, protože je přímo budeme zažívat. Tento astrální svět, v němž se ale i dnes nacházíme, je ale zde. Jen my to nejsme zcela schopni chápat. Důkazem tohoto našeho nepochopení jsou různé fantasmagorie ve smyslu sestoupení Nového světa nebo Páté dimenze nebo dokonce snad i 50 dimenze. Pochopitelně nic takového se nestane, protože je to tady všechno už dávno hotové. Dokonce i nelineární svět je tady přítomen a je vším tím prostoupen a to proto, že on tvoří základ, z něhož tento lineární svět, potažmo my sami jsme vytvořeni. Toto vše začne být zcela jasné lidem, jejichž hodnota Vědomí se dostane na úroveň 600 a výše. Proto Ježíš mluví tak jak mluví.

52. Jeho učedníci mu řekli: Dvacet čtyři proroků mluvilo v Izraeli a

všichni mluvili v tobě. Řekl jim: Pominuli jste živého a mluvili o mrtvých.

Antonín Mareš:

Tento úsek je nutno správně chápat. Tady je zdůrazněno, že Proroci jsou těmi, kteří se ozývají i v tom co říká Ježíš, tedy v jeho myšlenkách. Ježíš odpovídá v tom smyslu, že říká apoštolům, že mluví o těch, kteří už pominuli a nemluví o tom, co je v současné době živé, tedy o myšlenkách které on formuluje a dává jim sílu. Tím naplňuje tyto odkazy svým potenciálem, který jim dává hlubší smysl.

53. Jeho učedníci mu řekli: Prospívá obřízka nebo ne? On odpověděl: Pokud by prospívala, jejich Otec by je z jejich matek plodil obřezané. Ale pravá obřízka z Ducha přináší plný užitek.

Antonín Mareš:

Mužská obřízka je typickým znakem Židů. Používají jí nejenom Židé, ale i další národy žijící v této oblasti, respektive v poušti. Jedná se o to, že tato obřízka znemožňuje záněty na pohlaví, které jsou velmi bolestivé a v horku tamější oblasti by byly velmi časté, pokud by tato obřízka neexistovala. U Evropanů se tento systém nerozvinul především proto, že v našem podnebí a klimatu toto není zapotřebí.

Proto i u samotných Židů občas vzniká otázka o potřebnosti této obřízky. To je to, na co se ptají apoštolové Ježíše. Odpověď Ježíše je jasná. Mluví o tom, že především „obřízka“ na duchovní rovině by byla daleko žádoucí, než cokoli jiného. Touto obřízkou pochopitelně míní to, co bychom mohli nazvat odvrácení se od hmotného světa a přihlídnutí k duchovním hodnotám. Tedy jakési umenšení hmotných projevů člověka (obřízka).

54. Ježíš řekl: Blahoslavení chudí, neboť vaše je království nebes.

Antonín Mareš:

Tady si napřed musíme vyjasnit některé věci. Konkrétně to, co nám Ježíš říká termínem „chudí“. Tento termín znamená prostě obyčejný nezálužný lid a také lidi, kteří neulpívají na věcech, tedy lidi, u nichž se nejedná o ten typ lidí, který bychom dneska mohli nazvat zbohatlíky, nebo také „obchodníky“. U nás totiž prakticky žádní obchodníci nejsou, jsou to vlastně kšeftaři, kteří si marži určují podle svého a nikoliv podle morálních zásad, jak by to mělo být (max. 25 až 30%). Takže chudí lidé, jsou tedy těmi, kteří upřednostňují, svůj duchovní pokrok před mamonem, postavením a „užíváním si“.

Kdo to tedy je?

Kdo bude upřednostňovat tento pokrok před tím, aby se tady na zemi měl dobře? Evidentně to budou lidé, jejichž hodnota Vědomí dosahuje 500 a výše. Z toho co

Hawkins ve svých dílech odvodil, se jedná o ty z lidí, které bychom si měli brát za příklad.

55. Ježíš řekl: Kdo nemá v nenávisti svého otce a svou matku, nemůže se stát mým učedníkem, a kdo by neměl v nenávisti své bratry a své sestry a nevzal svůj kříž tak jako já, nebude mne hoden.

Antonín Mareš:

Tak tady se jedná evidentně o nevhodný (ne zcela správný) překlad. Rozhodně se nejedná o žádnou nenávist, ale o něco zcela jiného. To něco jiného je nevázanost. To znamená, že rodiče k dětem a děti k rodičům musí mít pouze takový vztah, který je dán vztahem jednotlivých bytostí k sobě navzájem. To zároveň znamená, že rodič dítě musí při dosažení jeho dospělosti doslova propustit ze svého vlivu a nechat ho žít svým vlastním životem a pokud toto dítě bude chtít, tak se s tímto rodičem opět setká. Je to čistě jeho věc a v žádném případě si to rodič nemůže vynucovat. To samé platí pochopitelně i obráceně.

Každý jeden z lidí si musí uvědomit kým je, a kdo je a nést svůj osud sám za sebe, tedy vzít svůj kříž na svá bedra a nejenom to, on musí pochopit to, že by bylo velmi vhodné, kdyby pomáhal ostatním tím způsobem, že za ně odtrpí i část viny lidstva.

Zde se nemluví jenom o tom, že by měl pomáhat, zde se mluví o tom, že toto pomáhání přechází do vyšší fáze, ve které už dochází přímo k něčemu takovému, co udělal Ježíš Kristus, tedy k tomu, že se obětoval pro druhé. Bohužel v dnešní době něco takového je zcela nereálné. A můžeme být vůbec rádi, pokud někdo někomu aspoň pomůže.

56. Ježíš řekl: Ten, kdo poznal svět, našel mrtvolu, a kdo našel mrtvolu, toho svět není hoden.

Antonín Mareš:

Teprve ten, kdo dosáhl určitého stupně úrovně Vědomí, si uvědomuje svět jako takový. Na nižších úrovních vědomí totiž člověk vnímá svět tak, že promítá na něho své představy a postoje a ty pak bere za objektivní. Tak se stane, že člověk, který chce všem ubližovat má pocit, že všichni ubližují jemu a proto se proti nim musí bránit. Kdežto člověk, který je na výši svého Vědomí, si uvědomuje, že lidem je třeba pomáhat.

Teprve tímto pomáháním se dostává do stavu, že většinu těchto lidí začíná chápat a začíná jim rozumět zevnitř jich samotných. Tudíž „poznává svět“. Tohoto člověka by si proto tento svět měl vážit, a měl by ho mít v úctě, jenomže opak je pravdou.

Takovýto člověk totiž ukazuje světu a tedy lidem, čím by měli být a čím nejsou, a to je to, co tito lidé, tedy svět nesnáší. Proto všichni, kteří něco dobrého znamenali, dobrého pochopitelně pro svět, byli tímto světem odvrženi a ve většině

případů i zavraždění. Vždyť prakticky všichni svatí jsou mučedníci.

Odvržení lidmi se stávají ale i lidé pokrokoví, kteří nesou nové myšlenky, které jsou nepohodlné ostatním. Svět může být na tyto lidi hrdý, ale obvykle je zatracuje.

Lidé s vyšším Vědomím tak nachází svět jako „mrtvolu“ a svět jich není „hoden“ a to přesto, že mu paradoxně pomáhají se zvednout a zvýšit celkovou úroveň Vědomí lidstva.

Proto také na tento svět přicházejí.

57. Ježíš řekl: Království Otce je podobné člověku, který měl /dobr/ou setbu. Jeho nepřítel přišel v noci a do dobré setby nasel plevel. Ten člověk ale nedovolil, aby vtrhali ten plevel. Řekl jim: „Obávám se, že půjdete vytrhat plevel a vytrháte spolu s ním i pšenici. Plevel se totiž ukáže v den žní a bude vytrhán a spálen.“

Antonín Mareš:

Lidé na tuto zemi se inkarnují do lidských těl, která jsou podřízena živočišnému Egu. Teprve postupným vývojem se člověk dostane do stavu, kdy toto Ego dostane pod svou kontrolu a začne stoupat po hodnotách žebříčku svého Vědomí ke stavu, který vede k Božství. Jsou ale tací, kteří i přes snahu ostatních zůstávají na svém nízkém Vědomí a tedy pod vlivem tohoto Ega. Pokud tito lidé ani přes opětovné inkarnace tuto překážku nepřekonají, nezbude tak Univerzu nic jiného, nežli je vyřadit z hlavního proudu vývoje lidstva. Dostanou se tak do skupiny opozdílů. Ti se tak budou vyvíjet dále až v následném vesmíru.

Pro lidstvo se tedy stanou „plevelem“, který musí být odstraněn. Bude pochopitelně odstraněn až při ukončení vývoje naší Země. To se mnohým může zdát jako ještě dlouhá doba, ale zdání klame.

Osud těchto lidí je neblahý. Podle antroposofie se dostanou dokonce na samostatnou planetu v budoucím vesmíru (který dosud neexistuje) a tato planeta bude procházet velmi překérním vývojem. Bylo by vhodné, aby si lidé uvědomili, že času není nazbyt, že je nutné se věnovat svému vlastnímu vývoji a tím i vývoji lidstva ve smyslu pokroku. Je tu pochopitelně míněn pokrok morální a pokrok ve vývoji úrovně Vědomí. Současný technický vývoj, kterému se dneska říká „pokrok“ je sice žádoucí, je ale de facto jen slepou uličkou.

58. Ježíš řekl: Blažený člověk, který trpěl. Našel život.

Antonín Mareš:

Takže tady je to zcela jasné. Ten kdo se usiloval (trpěl), pochopitelně našel život. Nalezení života znamená dostat se na úroveň Vědomí, která je minimálně v úrovni 500 a vyšší. V této úrovni potom lidé jsou schopni velmi snadno přehlédnout

to, co žili.

59. Ježíš řekl: Dávejte pozor na živého, dokud žijete, abyste nezemřeli; a chtěli byste ho najít a vidět, ale nemohli byste.

Antonín Mareš:

Živým se tady rozumí Ježíš Kristus. Ježíš je nositelem Krista, který pochází z nelineárního prostředí. Ježíš je člověk, Kristus je kosmická bytost.

Pokud tedy nebudeme rozumět Ježíši a hlavně jeho odkazu nám lidem, nemůžeme rozumět ani tomu, co je to život. Protože princip života pochází rovněž z duchovního světa, ze světa nelinearity. Přemýšlivým lidem je již dávno známo, že život zde na Zemi nemohl vzniknout náhodným způsobem, ale že jde o princip, který překračuje lineární stav bytí.

Tudíž odmítneme-li tyto teze, a nejsme jim schopni porozumět, tak toto neporozumění se přeneso i na „onen svět“ a tím se dostáváme do paradoxního stavu, kdy přestože jsme živí, tento život odmítáme (nenalzáme princip života a duchovna).

60. (Viděli) Samařana, který nesl jehně a šel do Judska. Řekl svým učedníkům: Ten s jehnětem? Řekli mu: Aby ho zabil a snědl. Řekl jim: Dokud žije, on je nesní. Ale až ho zabije, až z něho bude mrtvola. Řekli: Jinak to udělat nemůže. Řekl jim: Vy sami hledejte místo odpočinutí, abyste se nestali mrtvolami a nesnědli vás.

Antonín Mareš:

Tady je na příkladu s jehnětem ukázán i stav člověka. Člověk žije a je skutečně živý teprve tehdy, když chápe a rozumí sám sobě a věcem kolem sebe. To může jedině tehdy, když jeho úroveň Vědomí dosahuje jisté hodnoty. V každém případě musí být nad hodnotou 200, nejlépe pak pochopitelně nad hodnotou 500, kdy je schopen rozlišovat skutečnou hodnotu věcí, neboť na ně není vázán. Pokud se člověk pohybuje pod úrovní 200, tak jako v tomto případě zabitě jehně, je vlastně mrtvolou.

- 61 Ježíš řekl: Budou dva odpočívat na jednom lehátku, jeden umře, jeden bude žít. Salome řekla: Kdo jsi, člověče, jak to, že jsi z jediného? Vstoupil jsi na mé lehátko a jedl jsi z mého stolu. Ježíš jí řekl: Já jsem ten, který vzešel z toho, jenž je rovný (celý). Dostal jsem, co patří mému otci. Odvětila: Jsem tvá učednice. Načež jí Ježíš řekl: Proto ti říkám, že když je někdo nerozdělený, naplní se světlem, když by však byl rozdělený, naplní se tmou.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na fakt, že je lhostejné jestli dotyčný člověk se nachází v blízkosti člověka, který ví, nebo ne. Je zde zdůrazněno, že rozhodujícím kritériem

je vnitřní stav člověka. Proto bude jeden vzat a druhý ponechán. Vzát pochopitelně do vyššího stavu Vědomí. Opět je tady poukázáno na hranici hodnoty 200, která je hranici mezi Egem, které vládne a Egem které je ovládáno naším vlastním Vědomím. Tady si musíme uvědomit rozdílnost doby. Na první dojem to vypadá, jakoby Salome mluvila k Ježíšovi, že vstoupil do jejího lože a nikoliv na to, že je tím míněno to, že k ní vlastně přisedl. V dřívějších dobách nebyly židle, ale lehátka. Ježíš v reakci na její slova říká, že on je tím, kdo pochází z nelineárního prostředí tedy z Duchovna. Zároveň říká, že jako vyslanec tohoto Duchovna tedy, nelineárního prostředí, dostal vše co je zapotřebí. Salome v reakci na tato slova říká, jsem tvou učednice, protože si uvědomuje hloubku tohoto sdělení. Ježíš zakončil tento dialog tím, že poukazuje na skutečnost, která je zcela zjevná. Ten kdo žije v dualitě tedy ve světě, který je charakterizován hodnotou na stupnici doktora Hawkinse hodnotou 200 a méně, je naplněn tmou, tedy nevědomostí. Světlem může začít být naplňován teprve ten, kdo tuto hodnotu překračuje.

62. Ježíš řekl: Říkám svá tajemství /těm, kteří jsou mých tajemství hodni/. Co bude dělat tvá pravice, to ať neví tvá levice.

Antonín Mareš:

Nejenom kdysi, ale ani dnes není známo lidem toto tajemství. Tajemství daru. Přitom vlastně o žádné tajemství nejde, ale o logický stav, který nastane přitom, chceme-li někoho obdarovat. Pokud někomu něco chceme dát, tak musí dojít k vyrovnání. Pokud někomu tedy něco dáváme s tím, že za to něco požadujeme, tak vlastně obchodujeme.

Je to něco za něco.

Nyní si tento stav rozebereme.

Obchodník dává zboží a požaduje za to peníze. Ten, kdo obdarovává a požaduje za to vděk, je vlastně také obchodníkem. Jakýkoliv dar, za který budu požadovat vděčnost nebo jinou hodnotu, která se sice nevyjádří v penězích, ale jinak, například zveřejněním mého jména či pochvalou a podobně, dosahuji pouze toho, že opět mám něco za něco.

Problém je v tom, že to něco dostávám hned a okamžitě a tady v tomto hmotném světě ve smyslu hmotné odměny, byť tato odměna byla vedena již zmíněnou pochvalou či jiným zadostiučiněním. Dar ve skutečnosti má probíhat tak, že obdarovaný ani v náznaku netuší, kým byl obdarován. A ten kdo obdarovává, nesmí dát navenek znát, že je tím, kdo tento dar dal. Pak se jedná o skutečný dar. Je to vyjádřeno zcela jednoznačně rčením, že tvá levice nemá vědět, co dělá pravice. Jenomže k vyrovnání stejně dojde, protože se o ně postará Universum.

A o to jde.

Universum vždy a za všech okolností zhodnotí zcela spravedlivě odměnu, kterou darující má dostat. Tato odměna přijde nečekaně a ze strany, kterou ten kdo daroval ani nepředpokládá. Je ale nutné si uvědomit jednu skutečnost. Že s tím

nelze spekulovat. Nelze darovat nebo obdarovávat s tím, že tuto odměnu od Univerza dostanu.

Pokud bych takto spekuloval, pak mou odměnou už je toto očekávání a žádná skutečná odměna už nepřijde. Musí se proto skutečně jednat o naprosto nezištný dar. A i o darujícím nikdo nemůže mít ani zdání, kdo to byl. Pak dar je darem, a ne spekulací či obchodem.

63. Ježíš řekl: Byl bohatý člověk, který měl mnoho majetku. Řekl: Budu užívat svůj majetek, abych sel, žal a pěstoval a naplnil své sýpky plody, abych neměl v ničem nedostatek. To je to, co si myslel ve svém srdci. A oné noci zemřel. Kdo má uši, ať slyší.

Antonín Mareš:

Toto snad ani nepotřebuje komentáře. Po dosažení maxima v tomto světě ve smyslu majetku, je tento majetek opuštěn a dotyčný člověk odchází bez toho, že by si sebou vzal byť jediný haléř. Je tu jednoznačně ukázáno na to, že ne bohatství, ale jiné hodnoty, která si sebou lze vzít na „onen svět“ jsou ty, o které by se tento člověk měl zajímat především.

64. Ježíš řekl: Jeden muž měl mít hosty, a když připravil hostinu, poslal svého služebníka, aby pozval tyto hosty. Ten šel k prvnímu a řekl mu: Můj pán tě zve. On mu ale řekl: Mám u obchodníků peníze. Přijdou ke mně večer a já musím jít a dát jim příkazy. Z hostiny se omlouvám. Šel tedy k druhému a řekl mu: Můj pán tě pozval. Ten ale odpověděl: Koupil jsem dům a je mne tam celý den zapotřebí. Nebudu volný. Služebník tedy přišel k dalšímu a řekl mu: Můj pán tě pozval. Ten mu řekl: Můj přítel se bude ženit a já jsem ten, kdo bude pořádat hostinu, nebude moci přijít, z hostiny se omlouvám. Šel tedy za dalším a i jemu řekl: „Můj pán tě pozval. Ale i on mu řekl: Koupil jsem vesnici a jdu, abych vybral poplatky. Nebudu moci přijít; omlouvám se. Služebník se tedy vrátil a řekl svému pánovi: Ti, které jsi pozval na hostinu, se omluvili. Nato pán řekl svému služebníkovvi: Jdi ven na ulice a přiveď ty, které tam nalezneš, aby se zúčastnili mé hostiny. Kupci a obchodníci ne/vejdou/ do místa mého Otce.

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na to, že připoutanost k čemukoliv v tomto Hmotném světě je jen na škodu. Připoutanost k tomuto Hmotnému světu způsobuje, že nejsme schopni vidět skutečné hodnoty. Je tu ukázáno na to, že tyto hodnoty hmotnosti nejsou skutečnými hodnotami, protože nevedou k cíli. K cíli ale vedou snahy těch, kteří „jsou na ulicích (cestě)“. Získání čehokoliv z tohoto hmotného světa nevede k tomu, aby to bylo srovnatelné s tím, co získali ti, kteří získali právo být na „hostině pána“,

tedy zúčastnit se toho, co je duchovním životem.

65. Řekl: Jeden dobrý muž měl vinici a dal ji sedlákům k užívání, aby ji obdělávali a on aby od nich bral svůj podíl úrody. Takže poslal svého služebníka, aby mu rolníci dali jeho plody vinice. Ti ale jeho služebníka chytili, zbili ho a málem ho zabili. Služebník šel a řekl to svému pánu. Jeho pán řekl: Možná ho nepoznali. Poslal jiného služebníka, ale toho sedláci také zbili. Tu vyslal pán svého syna a řekl si: Mého syna snad budou mít v úctě. Rolníci ale věděli, že je to dědic vinice, tak se ho chopili a zabili ho. Kdo má uši, slyš!

Antonín Mareš:

Toto je evidentně podobenství, které se týká nás lidí. Hospodář tedy Bůh, dává k dispozici to, co vytvořil, tedy Hmotnost nám lidem. Když žádá, abychom předložili účty z hospodaření, tak ho nechceme znát. Jeho vyslance v našem případě proroky a jiné svaté muže, jsme zhanobili a jiné dokonce i zabili a to jenom proto, abychom tyto účty z hospodaření, tedy z průběhu našeho života nemuseli nikomu předkládat. Dokonce i jeho vlastního syna jsme poslali na smrt (Ježíše). Toto počínání pochopitelně bude mít odezvu v okamžiku, až překročíme práh této Hmotnosti a vrátíme se tam, odkud jsme přišli. Tak ať chceme nebo nechceme, účet za náš život nám bude předložen a my ho budeme muset vyrovnat.

66. Ježíš řekl: Ukažte mi kámen, který stavitelé zavrhli. To je kámen úhelný.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že ti, kteří se domnívají budovat naši společnost, nemají ani tušení co by mělo být základem a na čem by se vlastně mělo stavět. Základní hodnoty (úhelný kámen) zahazují a vše budují na svých falešných představách.

67. Ježíš řekl: Kdo pozná veškerenstvo a má nedostatek sám v sobě, má nedostatek ve všem.

Antonín Mareš:

Tady to chce trochu vysvětlení. Ten kdo poznal vše, poznává, že stojí teprve na prahu veškerého vědění veškerého dění a všeho toho, co před ním je. Poznává, že má naprostý nedostatek vědění, naprostý nedostatek poznání a naprostý nedostatek toho, aby mohl ostatním ukazovat cestu člověka. Jenom hlupák je přesvědčen o tom, že ví vše a všemu rozumí a všechno je mu jasné.

68. Ježíš řekl: Jste blahoslavení, když vás nenáviděli a pronásledovali. To místo, kam vás pronásledují, nenaleznou.

Antonín Mareš:

To nepotřebuje snad ani komentář.

69. Ježíš řekl: Blažení jsou ti, kteří jsou pronásledováni pro cit ve svém srdci. To jsou ti, kteří opravdu poznali Otce. Blažení hladovějící, neboť jejich vnitřek bude naplněn tím, po čem touží.

Antonín Mareš:

Jde o pronásledování skrze vjemy srdce, které umožňují našemu vědomí být na hodnotách vyšších než 500.

Takto vysoké Vědomí u normálních lidí vzbuzuje nedůvěru a v mnoha případech i odpor. Místo toho, aby si tyto lidi cenili, tak je zatracují a pronásledují. Protože v nich vidí usvědčení o tom, že sami nežijí dobře.

Je zde dále jednoznačně řečeno, že duchovní pokrm, což je ten nejdůležitější pokrm, přijde právě těmto lidem a oni jím budou nasyceni.

70. Ježíš řekl: To, co máte v sobě, vás zachrání, když to vytvoříte sami ze sebe. Když to v /sobě/ nemáte, to co v sobě máte vás za/hubí/.

Antonín Mareš:

To, o čem mluví, je jasné. Jde o pokrok na úrovni vlastního Vědomí. Mé vlastní Vědomí mi umožní porozumět věcem a porozumět i životu. Pokud úroveň tohoto Vědomí bude nízká, tak nejsem schopen nejenom ničemu rozumět, ale ani v dalším žití v tomto vývoji pokračovat a to tak dlouho, dokud se tak nestane. Je ale také možné, že na toto pokračování, tedy na tento vývoj, už nezbude čas. A tak se může stát, že takovýto člověk může čekat celé eony věků na další příležitost.

71. Ježíš řekl: Zboř[ím tento] dům a nikdo jej nebude moci [znovu] postavit.

Antonín Mareš:

Síla nelineárního projevu je základní silou. A protože nelineární projev je zároveň základem jako takovým, je tedy možné z něho vytvořit a opět zrušit lineární projev, tedy v tomto případě Hmotnost. Pokud tedy bude zrušena tato Hmotnost z nelineárního projevu, není možné, aby kdokoliv z lineárního projevu jí obnovil. Znamená to, že ten kdo takto mluví, musí pocházet z toho nelineárního prostředí a zároveň to i znamená to, že je tím, kdo je minimálně na Duchovní nebo vyšší úrovni Bytí.

72. Řekl mu jeden muž: Řekni mým bratřím, aby si se mnou rozdělili věci po mém otci. Řekl mu: Kdo mě ustanovil za dělitele? Obrátil se ke svým

učedníkům a řekl jim: Copak jsem dělitelem?

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na to, že musíme být schopni se sami o sebe postarat a nespoléhat se, že nám někdo něco dá. Musíme tak dokázat, že jsme schopni soběstačnosti a tudíž, že jsme lidé, bytosti, které se umí v sobě uvědomit, a tím se postarat nejen o sebe, ale i o ty, kteří by to nedokázali.

73. Ježíš řekl: Žeň je velká, ale dělníků málo. Poproste Pána, aby vyslal dělníky ke žni.

Antonín Mareš:

Toto znamená, že lidí je mnoho, ale těch, kteří by mohli být těmi, kdo už nahlízejí Duchovno, tedy jsou na vyšší úrovni svého vědomí. V tomto případě od 500 nahoru. Těch je žalostně málo.

74. Řekl: Pane, mnozí jsou okolo pramene, ale žádný v prameni.

Antonín Mareš:

Jde o totéž jako v předchozím bodě.

75. Ježíš řekl: Jsou mnozí, kteří stojí přede dveřmi, ale jen jednotlivci vstoupí do svatební místnosti.

Antonín Mareš:

Opět to samé jako v předchozích dvou bodech.

76. Ježíš řekl: Království Otce je podobné obchodníkovi, který má zboží a který našel (uviděl) perlu. Ten obchodník je moudrý, prodal zboží a koupil si tu jedinou perlu. Vy sami hledejte poklad, který nepomíjí, kde nejsou moli a kde červ neničí.

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na to, že základem není bohatství ani postavení, ale Pravda. Pravda je onou perlou, kterou tento obchodník získává a která tvoří onen ústřední bod, o který usiloval.

77. Ježíš řekl: Já jsem to světlo, které je nade všemi. Já jsem veškerenstvo. Vše ze mne vyšlo, vše se ke mně navrací. Rozštípněte dřevo, já jsem tam. Zvedněte kámen a najdete mne tam.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že základem všeho je nelineární projev, který vše prostupuje. Je zapotřebí si uvědomit, že Duchovno není někde mimo nás, ale je tady, přímo v nás, a ve všem kolem nás, v celém našem dění, i ve všech věcech, jenom my samotní ho nejsme schopni vnímat a uvědomovat si ho. Bůh je základem. A proto není nic mimo tohoto Boha, co by z něho nepocházelo.

78. Ježíš řekl: Proč jste vyšli na pole? Abyste viděli rákos, který se chvěje /ve/ větru? Abyste viděli člo/věka/, který má na sobě měkké šaty /Hle vaší/ králové a vaši velmoži mají na sobě měkké šaty, a ne/budou moci/ poznat pravdu.

Antonín Mareš:

Zde Ježíš poukazuje na skutečnost, že mnozí vešli do Hmotnosti (na pole) zcela nepřipravení na to, aby pochopili, že Poznání je tím ústředním bodem, o který mají usilovat. Neboť Poznání je onen pevný šat a ne onen měkký, tedy chatrný, o kterém je v tomto bodě řeč.

79. Jedna žena ze zástupu mu řekla: Blaze lůno, které tě nosilo a prsům, které tě kojily. Řekl /jí/: Blaze těm, kteří slyšeli slovo Otce a v pravdě ho zachovali. Budou dny, kdy řeknete: Blažené lůno, které nepočalo, a prsy, které nekojily.

Antonín Mareš:

Ona žena z davu vyzdvihuje výjimečnosti Ježíše. Přesto on poukazuje na to, že daleko důležitější je, když dokážeme rozpoznat duchovní Pravdy, které následně můžeme i žít. Poukazuje na to, že ti kteří to nedokáží, dopadnou velice špatně. V podstatě je tady řečeno, že by jim bylo lépe, kdyby se ani nenarodili. Je to závažné tvrzení.

Proto je nutné si uvědomit, že toto varování je varováním před tím, abychom nepřistupovali k životu tak, že si ho máme jenom užívat, ale tak, že ho máme využít k Poznání a k postupu ve svých úrovních Vědomí.

80. Ježíš řekl: Kdo poznal svět, našel tělo. A kdo našel tělo, toho svět není hoden.

Antonín Mareš:

Stejně jako u bodu 56.

81. Ježíš řekl: Kdo se stal bohatý, ať je králem, a kdo má moc, ať se jí zřekne.

Antonín Mareš:

Ten kdo získá bohatství má vládnout. Zde je to vyjádřeno tvrzením, že se má stát králem. Je ale nutné si uvědomit jak má vládnout. Umět vládnout bohatstvím respektive s bohatstvím, není tak jednoduché jak by se mohlo na první pohled zdát. Člověk se musí vzdát své touhy ostatní ovládat a silou si vynucovat respekt. Zde je řečeno, že se má vzdát moci. Je tím míněna ale síla, které se má vzdát. Síla je lineární (má protihodnotu-protisílu), kdežto moc je z nelineárního prostředí a jedná se jen o vyzařování. Jde o to, že slovo „moc“ je zneváženým slovem, které ve skutečnosti vyjadřuje něco jiného. Takže takovýto člověk se má vzdát síly k ovládnutí druhých a připoutanosti k majetku a má použít moc ve smyslu duchovní moci k šíření osvěty u ostatních.

Je nutno si uvědomit, že síla vytváří protisílu, to je to, co zde působí u lidí, kteří nedosahují hodnoty Vědomí 200. Pokud ale tito lidé překročí už hodnotu 500, tak postupně začínají vytvářet skutečnou moc, která nemá alternativu v negaci. Skutečná moc může být pouze moc duchovní.

82. Ježíš řekl: Kdo je mi blízko, je blízko ohni. A kdo je ode mne vzdálen, je vzdálen od království.

Antonín Mareš:

Být na blízku ohni znamená, být nablízku dění které nás může přivést na vyšší stupně našeho bytí. Pokud budeme od tohoto principu vzdáleni, tak jsme pochopitelně vzdáleni od „království nebeského“, tedy v našem případě od Duchovna.

83. Ježíš řekl: Obrazy se člověku ukazují a světlo, které je v nich, je ukryté v obraze světla Otce. On se zjeví, ale jeho obraz je skryt v jeho světle.

Antonín Mareš:

Pro normálního člověka je to trochu komplikovanější pochopit. V podstatě je tady řečeno následné. Bůh je ve Světle, ale pro normální lidi je v tomto světle vlastně skryt. Obraz světla, tedy v tomto případě Boha, je nutno umět „vidět“. To, co je skryto pro normálního člověka, je ale zcela zřejmé pro lidi, kteří jsou na vyšších stupních úrovně Vědomí. Lidé na úrovni 600 a výše tento obraz světla bez problémů nahlíží.

84. Ježíš řekl: Když uvidíte toho, kdo je vám podoben, radujte se. Když však uvidíte své obrazy, které vznikly před vámi – ani neumírají, ani se nezjevují – kolik snesete?

Antonín Mareš:

Oč jde?. Pokud jsme schopni spatřit sami sebe ve smyslu svého vnitřního bytí, tak mnozí z nás to nejsou schopni ani ustát. V mnoha pohádkách se vyskytuje situace, že dotyčný se musí podívat sám do sebe nebo že musí projít zrcadlovou síní, která

opět symbolizuje podívání se do vnitřního stavu sebe sama. Uvědomte si, že pohádky jsou neuvěřitelně nádherné a skutečné mystické příběhy. Pochopitelně mám na mysli skutečné pohádky a ne paskvil, který z toho udělala současná společnost.

Dokonce i na určitém stavu duchovního osvícení nastává setkání se Strážcem Prahu, což není nic jiného, než dnešní náš „dvojník“, který vystoupí z nás samotných. Jde o obraz toho, co jsme sami byli, ale tentokrát je zobrazen zcela pravdivě a bez příkras. To je mnohdy tak obrovský šok, že mnozí, kteří usilují o poznání, před tímto Strážcem Prahu zaváhají a mnohdy i couvnou. Proto je vhodné žít tak, abychom se nejen nemuseli za sebe stydět, ale v těchto vyhocených situacích ani couvnout před sebou samotnými.

85. Ježíš řekl: Adam vznikl z veliké moci a z velikého bohatství a nebyl vás hoden. Kdyby vás byl hoden, ne/okusil by/ smrti.

Antonín Mareš:

Zde jde evidentně o promluvu k pokročilým lidem, jejichž hodnota je minimálně 500 ale spíš 600 a vyšší. Adam je pochopitelně symbol. Je to symbol člověka vstupujícího do Hmotnosti. Tedy toho, jehož úroveň Vědomí je na nízké tedy živočišné úrovni (pod 200).

86. Ježíš řekl: /Lišky mají své nory/ a ptáci mají svá hnízda, ale Syn člověka nemá žádné místo, kam by hlavu složil a odpočinul si.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na skutečnost, že Ježíš byl zcela bez prostředků a nic nevlastnil. Dokonce to šlo tak daleko, že slovy Bible „neměl, kde by hlavu složil“.

Poukazuje se zde na jedné straně na to, že lidé tehdejší doby, ve své velké většině, mu nerozuměli a to přesto, že byl v židovském národě očekáván.

Na druhé straně na to, že současná církev především katolická, žije v naprostém přepychu a bohatství a arogantně se staví k potřebám společnosti a k pomoci potřebným, o které nechce ani slyšet, natož aby jí prováděla.

Jak dalece odlišný postoj to je, už nechám na zhodnocení vám, milí čtenáři.

87. A Ježíš řekl: Nešťastné je tělo, které je závislé na těle. A nešťastná je duše, která je závislá na těch dvou.

Antonín Mareš:

Tělem je zde míněn stav, který je evidentně pod 200 a tak pokud jsme v tomto překérním stavu Vědomí, tak jsme velice závislí na těle. Tato závislost je bez ohledu na to, jestli si to uvědomujeme nebo ne. Zde je to řečeno slovy, že je

nešťastná duše, která je závislá na těle i na sobě samotné. Je nutné usilovat o to, abychom se svým Vědomím dostali výše. Je žádoucí překročit hranici 200 a dostat se do stavu, kdy budeme vnímat, že svět nám neubližuje, ale že jsme to my, kdo by mu měl pomáhat. Jde totiž o to, že teprve v tomto stavu jsme schopni začít chápat a rozumět světu.

88. Ježíš řekl: Andělé přijdou s proroky a dají vám to, co je vaše. A vy sami jim dáte to, co je ve vaší ruce. Říkejte si: Kdy přijdou, aby si vzali to, co je jejich?

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že v okamžiku, kdy vyjdeme na určitou úroveň svého Vědomí, jsme schopni Duchovnu nabídnout to, co jsme i sami získali tím, že jsme prošli touto Hmotností. Produchovněli jsme ji totiž. Naší snahou by tedy mělo být, abychom tak mohli učinit co nejdříve.

89. Ježíš řekl: Proč myjete vnější stranu poháru? Nechápete, že ten, kdo udělal vnitřek, je ten, kdo stvořil také vnější stranu?

Antonín Mareš:

Tady je jinými slovy řečeno to, že bychom se neměli starat o vnější věci ale o vnitřní. V tomto případě o úroveň našeho Vědomí.

90. Ježíš řekl: Pojdte ke mně, neboť mé jho je dobré a mé panství mírné a naleznete odpočinutí.

Antonín Mareš:

Zde Ježíš vyzývá k následování. Podíváme-li se na stav člověka, jehož úroveň Vědomí je nižší než 200, pak je to stav velmi překerní a rozhodně nezáviděníhodný. Stav bytí, který představuje hodnotu 600 a více je naopak stavem, který nahlíží už Duchovní svět a tedy i všude přítomnou duchovní blaženost, která se slovy vylíčit nedá. Proč myslíte, milí čtenáři, že apoštolové a všichni svatí, kteří byli pro svou víru umučeni a zabiti, volili raději smrt, nežli aby se zřekli Boha, respektive víry. To co měli možnost nahlédnout, bylo pro ně daleko žádostivější, nežli cokoli jiného, a to včetně svého vlastního pozemského života

91. Řekli mu: Pověz nám, kdo jsi, abychom v tebe věřili. Řekl jim: Zkoumáte tvářnost nebe a země a toho, který je před vámi, jste nepoznali. Ani tuto chvíli neumíte prozkoumat.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že nejenom učedníci, ale lidé obecně, zkoumají vše kolem sebe, ale zkoumají to pouze povrchně. Podstatu, tedy základ toho, co zkoumají,

nevidí a nenahlízejí. A tak nepoznávají ani Ježíše, protože nevidí do nitra toho, kdo k nim v podobě Ježíše přišel.

92. Ježíš řekl: Hledejte a naleznete. Ale to, na co jste se mne dříve ptali a tehdy jsem vám to neřekl, chci nyní povědět, a neptáte se na to.

Antonín Mareš:

Opět je tu poukázáno na to, že hledající, tedy usilující, nakonec nalezne to, co hledá. Své hledání obvykle začíná s velkými otázkami, které ho k tomuto hledání vedou. Na ně ale nemůže dostat okamžité odpovědi, protože by je nepochopil, dokud neujde určitou část své cesty. Poté se ale ptá jen na dílčí otázky a na ty stěžejní jaksi pozapomíná.

93. (Ježíš řekl:) Nedávejte svaté psům, aby se to neocitlo na hnojišti. Neházejte perly sviním, aby je ne/pošlapaly/.

Antonín Mareš:

Tady není řečeno nic jiného, nežli to, že není možné předávat skutečné učení tomu, kdo na ně není připraven. Kdo není schopen pochopit a porozumět slovům která jsou mu předkládána, nemůže mít z nich užitek, a jsou mu vlastně na škodu, protože jim nerozumí a deformuje jejich význam do pojetí světa, ve kterém se sám nachází, a který neodpovídá hodnotě těchto slov. Jednoduše řečeno. Hlupák nemůže rozumět moudrosti, protože ani nepochopí, že to moudrost je.

94. Ježíš řekl: Kdo hledá, najde a kdo klepe, tomu bude otevřeno.

Antonín Mareš:

Tady je jednoznačně řečeno, že každý usilující nakonec dojde k cíli.

95. (Ježíš řekl:) Když máte peníze, nedávejte je na úroky, ale dejte je tomu, který vám je už nedá (nevrátí).

Antonín Mareš:

Zde by to mohlo vypadat jako protimluv, ale není tomu tak. Je tu naznačeno, že bohatství, tedy peníze, je třeba věnovat nebo dát tam, odkud se nemůžou jako peníze či bohatství vrátit, a to je Duchovní oblast. Samozřejmě že dojde k vyrovnání, ale toto vyrovnání bude na úrovni buď Poznání, nebo jiných Duchovních hodnot. Tento způsob „investování“ peněz nebo bohatství, je to nejlepší co si lze vůbec představit.

96. Ježíš řekl: Království Otce se podobá ženě, která vzala trochu kvasu a

skryla (vložit) ho v těstu a udělala z něho velké chleby. Kdo má uši, slyš.

Antonín Mareš:

Království Otce je podobné činnosti této ženy, tady tomu, co tato žena dělá. Znamená to, že její činnost je činností, která rozmnožuje Dobro, Pravdu a Lásku. V tomto příměru jsou to velké chleby, které vzniknou pomocí kvasu.

97. Ježíš řekl: Království Otce je podobné ženě, která nese džbán plný mouky. Když šla dlouhou cestu, ucho džbánu se utrhlo a mouka se vysypala na cestu. Nevěděla to, nepoznala ztrátu. Když došla k domu, postavila džbán na zem a našla jej prázdný.

Antonín Mareš:

Podobně jako v předchozím případě i zde je činnosti ženy přirovnána ke Království Otce, a sice tím, že nese džbán plný mouky..

V tomto příměru je poukázáno na to, že Boží království, tedy Duchovno, rozdává všem, a to zcela a bez rozdílu. V příměru je to sypání se mouky.

98. Ježíš řekl: Království Otce je podobné muži, který chtěl zabít mocného muže. Vytáhl ve svém domě meč a vrazil ho do stěny, aby poznal, zda jeho ruka je dost silná. Potom zabil mocného.

Antonín Mareš:

Tady je nutno si uvědomit dobu, ve které se vše odehrává. Zabíjení v té době bylo „běžnějším“ vyřizováním účtů. Zde je to přirovnáno k tomu, že nelineární projev Univerza je pevný a nehnutelný. Je jako muž, který je pevný ve svém postoji, protože je k tomu všemu dění připraven. Je dávno odzkoušeno, že mocná ruka muže (činnost nelineárního Univerza) je pevná a jeho činnost je jen důsledkem tohoto postoje. Zároveň je zde poukázáno na pevnost a danost dějů univerza, tedy na Vývoj (Evoluci), jako na daný a neměnný projev. Tak je v tomto přirovnání zabíjena nevědomost a temnota.

99. Učedníci mu řekli: Tvoji bratři a tvá matka stojí venku. Řekl jim: Ti zde, co činí vůli Otce, ti jsou moji bratři a má matka. Oni jsou to, kteří vejdou do království Otce.

Antonín Mareš:

Už jsem na to poukázal i v tomto textu Tomášova Evangelia. Děti rodiče, a rodiče děti, musí propustit ze své závislosti v okamžiku dospění těchto dětí. Takže když to řeknu úplně na rovinu, tak všechny děti světa jsou mými dětmi, nejenom mé vlastní. A všechny matky tohoto světa jsou mými matkami, nejenom má vlastní.

Z tohoto pohledu je chování Ježíše zcela pochopitelné a přirozené. To jenom dnešní stav v rodině, který tady ještě přežívá, je nepřirozeným stavem.

100. Ukázali Ježíšovi zlatou minci a řekli mu: Císařovi lidé od nás vymáhají daně. Řekl jim: Dejte císaři, co je císařovo, dejte Bohu, co je boží, a co je mé, to dejte mně.

Antonín Mareš:

Toto rčení je známo takto. „Dejte císaři, co je císařovo a Bohu co je Boží“. Toto rčení vzniklo na základě pokusu o léčku, která byla připravená pro Ježíše, při které měl být obviněn z toho, že nechce, aby lidé platili daně. On na minci poukázal na skutečnost, že je na ní vytisknout portrét císaře a proto říká to, co říká. Ve své podstatě to znamená, že to, co je vnější, tedy to, co je z tohoto světa, patří tomuto světu, ale co je vnitřní, patří do nelineárního světa, kterému já říkám Univerzum, vědci Chaos a věřící Bůh.

101. (Ježíš řekl:) Ten, kdo neměl tak jako já v nenávisti svého /otce/ a svou matku, nemůže se stát mým /učedníkem/. A kdo nemiluje svého /otce/ a svou matku tak jako já, nemůže být mým /učedníkem/. Neboť má matka, která (...chybí 1-2 slova...) ale moje opravdová /matka/ mi dala život.

Antonín Mareš:

Tento bod je velmi podobný bodu 55, kde se praví totéž co zde, jen tady je to ještě dále rozvedeno. Je zde poukázáno na to, že skutečným otcem a skutečnou matkou je nám Duchovno, tedy nelineární svět, z něhož jsme povstali a protože tento nelineární svět stojí mimo prostor a čas jsme i my těmi, kdo vždy byli, jsou a budou. Zde v Hmotnosti se pouze zdokonalujeme k tomu, abychom byli platnými členy rodiny duchovních bytostí.

102. Ježíš řekl: Běda jim, farizeům. Jsou podobni psu, který leží ve žlabu pro dobytek. Ani nejí, ani nenechá, jíst dobytek.

Antonín Mareš:

Zde je velmi trefně poukázáno na to, jak se chovají ti, kteří jsou nevědomí a kteří byli pověřeni, aby cokoli řídili, spravovali nebo jinak udržovali. Tito lidé, podobně jako farizeové, kteří střežili Mojžíšovo učení, nejsou schopni svému úkolu dostát proto, že nerozumím tomu, k čemu byli určeni. Jsou prostě nevědomí. Konkrétně u nás v našem společenství jsou to lidé, kteří jsou opojeni postavením, majetkem a všemožnými úřady, které je dělají důležité. Proto byrokracie u nás je taková, jaká je, a to přesto, že jinde ve světě existují státy, které tuto byrokracii zcela odbouraly a vše nahradily jenom výpočetní technikou. U nás to pochopitelně nejde, protože tito nevědomí lidé nemůžou vládnout počítačům, potažmo jim ani nerozumí, ale pouze lidem, kterým ukazují svou „důležitost“.

103. Ježíš řekl: Blahoslavený je člověk, který ví, v kterou chvíli vejdou lupiči, aby pak vstal, sebral svoje /chybí slovo/ a opásal svá bedra dříve, než vejdou.

Antonín Mareš:

Je zde poukázáno na to, že člověk má být připraven k tomu, aby mohl kdykoliv složit své účty ze svého života, tedy aby mohl přejít na Onen Svět. Protože tam dojde k zúčtování a vyúčtování jeho žití, tam musí být připraven na to, aby se mohl postavit tomu, co najednou před ním vyvstane, tedy svým činům, které zde na Zemi vytvořil, potažmo žil.

104. Řekli mu: Pojď, pomodleme se dnes a držme půst. Ježíš řekl: Jakého jsem se dopustil hříchu a v čem jsem podlehl? Ale když ženich vyjde ven z místnosti, tehdy ať se oni modlí a postí.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na smysl modlitby. Modlit se má smysl tehdy, když je člověk svou myslí mimo duchovní svět v tom smyslu, že se cítí osamocen. Modlitba nemá smysl tenkrát, když se de facto v tomto Duchovním světě nacházím, tedy svým rozjímáním se nacházím na duchovní rovině. Proto Ježíš tuto modlitbu odmítá, neboť v ní nevidí smysl. Musíme si znovu uvědomit, co modlitba je a k čemu slouží. Drmolit modlitby jednu za druhou ve smyslu „růžence“ je skutečně nesmysl, protože v tom okamžiku to není modlitba, ale jenom drmolení slov. Modlitba přichází do úvahy tehdy, když jsem a potřebuji být ve spojení s těmi, kdo stojí nade mnou. Je to vlastně má rozmluva s bytostmi, které jsou nade mnou. O Ježíši by se dalo prohlásit, že jeho bytí je vlastně trvalou modlitbou.

105. Ježíš řekl: Kdo pozná otce a matku, bude nazván „synem nevěstky“.

Antonín Mareš:

Zde je poněkud zvláštním způsobem vysvětlena připoutanost k rodině a neschopnost rozpoznat Duchovní svět. Je zde poukázáno na to, že pokud budu chápat tento svět jako svou rodinu a vše kolem sebe jako základ, pak jsem skutečně produktem tohoto světa a nikoliv světa, z kterého jsem přišel a do kterého se opět vrátím, přičemž jsem pozapomněl to, že v tomto světě mám získat jenom poučení, respektive Poznání toho, čím nebo kým jsem sám.

106. Ježíš řekl: Když uděláte dva jedním, stanete se Syny Člověka, a když řeknete: „Horo, přenes se“, tak se přenese.

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na to, že v okamžiku kdy člověk je na vyšším stavu svého Vědomí, tak si uvědomuje, že je spojen se vším a všechno s ním. V tom okamžiku nabývá

duchovních sil, které jsou v porovnání s hmotnými silami mnohonásobně mohutnější. Zde je to vyjádřeno v tom smyslu, že se tady mluví o tom, že je možno „pohnout horou“.

107. Ježíš řekl: Království je podobné pastýři, který má sto ovcí. Jedna z nich, ta největší, zabloudila. Nechal těch devadesát devět a hledal tu jednu, dokud ji nenašel. Když ji unaven našel, řekl té ovci: „Mám tě rád víc než těch devadesát devět.“

Antonín Mareš:

Zde se jedná o trochu zvláštní překlad. Protože se někdy mluví nikoliv o velké ovci, ale o jehněti. Ve skutečnosti běží v tomto přirovnání o to, že je zde mluveno vlastně o jakémkoliv členu. Nechá těch 99 a jde hledat tu jedinou ztracenou ovečku. Řčení, že jí má raději než ty ostatní, není nesmyslem, ale vyjádřením stavu, který je odvozen z nelinearity a který znamená, že díl celku je stejně důležitý, jako celek sám. Je mu naprosto rovnocenný a nelze ho vytrhávat z tohoto celku tak, jak se to běžně děje v Hmotnosti. Svou činností dokazuje, že mu záleží na každém jednom členu tohoto stáda a tedy potažmo na každém jednom z nás lidí, a proto i pro posledního z nás, že je ochoten se obětovat jenom proto, aby ho zachránil.

108. Ježíš řekl: Kdo se napil z mých úst, bude jako já. Já se stanu jím a skryté se mu odhalí.

Antonín Mareš:

Zde je opět poukázáno na vlastnost nelineárního stavu, tedy Duchovního stavu, že „vše je ve všem a všechno je v jednom“. Že celek je zároveň i částí a část je zároveň i celkem. Proto se zde mluví o tom, že ten, kdo tohoto stavu dosáhne, je jedno s Ježíšem. Je pochopitelné, že se jedná o vysoké stavy Vědomí, které značně přesahují svou úrovní hodnotu 600 na číselné stupnici doktora Hawkinse.

109. Ježíš řekl: Království se podobá člověku, který má na svém poli skrytý poklad a neví o něm. A když zemřel, zanechal jej svému /synovi/. Syn o něm (také) nevěděl (a) pole prodal. Ten, kdo je koupil, přišel, a když oral, /našel/ ten poklad. Začal půjčovat peníze na úrok těm, kterým chtěl.

Antonín Mareš:

I zde je poukázáno na to, že Hmotnost je místo, na kterém lze najít skutečný poklad, a sice v tom, že vyjdu na vyšší stupně svého Vědomí pomocí Poznání, které mi otevře oči a ukáže mi cestu. Pak z tohoto svého pokladu Poznání mohu i rozdávat. Bohužel mnozí se tváří, v této naší společnosti, jako by tento poklad také našli, ale mají pouze prázdné ruce a to co rozdávají je o ničem, neboť oni

ani nerozdávají, oni kšeftují, a o to je to horší. Buďte tedy obezřetní, pokud hledáte Poznání, tedy skutečný poklad, protože ne všechno co se blyští, je zlato.

110. Ježíš řekl: Kdo našel svět a zbohatl, ať se světa zřekne.

Antonín Mareš:

Tady je znovu řečeno to, co tu už bylo řečeno vícekrát, že bohatství je spíše na závalu než ku prospěchu a proto je jistější se ho zřici. Pokud jdeme skutečnou duchovní cestou, vše co potřebujeme, nám bude dáno. Nejsme to ale my, kdo o tom rozhoduje. Zde hraje roli spousta dalších faktorů a jedním z nejdůležitějších je Karma a také náš stupeň úrovně Vědomí.

111. Ježíš řekl: Nebesa budou svinuta – i země – a budete při tom. A živý z Živého neuzří smrt ani strach, protože Ježíš praví: Kdo našel sám sebe, toho svět není hoden.

Antonín Mareš:

Zde je opět řečeno to, o čem se zde mluvilo již vícekrát. Lineární svět má svůj počátek a proto musí mít i svůj konec. Nelineární svět tedy svět duchovních a božích bytostí je světem, který stojí mimo čas a prostor našeho lineárního světa a proto z našeho pohledu je světem který nemá počátek, trvá, a nemá konec. Je stálý ve svém trvání. A protože jsme jeho součástí, jsme také těmi, kteří jdou od věčnosti k věčnosti.

112. Ježíš řekl: Běda tělesnosti, která závisí na duši a běda duši, která závisí na těle.

Antonín Mareš:

Už o tom byla řeč v jiných bodech. Tělo je řízeno Egem, a jeho vláda se láme na hodnotě 200 logaritmické stupnice Hawkinse. Takže toto tělo i duše, která je na něm závislá, je ve stavu, kdy jí můžeme tak akorát politovat a přát jí, aby co nejdříve tuto překerní oblast opustila.

113. Jeho učedníci mu řekli: Kdy přijde království? (On pravil:) Nepřijde, podle očekávání. Neřekne se: Je tady, nebo: Je tam. Vždyť království Otce je rozšířeno po celé zemi a lidé ho nevidí.

Antonín Mareš:

O tom se zde již mluvilo. Všechny světy jsou vlastně úrovně bytí, které jsou zde přítomny, ať už je to Hmotnost, Astralita, Myšlenkový svět, nebo Duchovní svět či světy dokonce i nad ním, Vše je tu přítomno. Teď a tady. Problém je pouze v tom, že my nemáme vyvinuté patřičné duchovní orgány k tomu, abychom to mohli registrovat. Navíc naše tělo je jakýmsi skafandrem, který propouští vjemy jen přes

naše smysly. Rozhodně nepřijde žádné další nebe, žádná 5. či dokonce 50. dimenze.

114. Šimon Petr jim řekl: Kéž by Marie od nás odešla, neboť ženy nejsou hodny života. Ježíš řekl: Hle, já ji povedu, abych z ní udělal muže, aby se i ona stala živým duchem podobným, rovným vám mužům. Každá žena, která se učiní mužem, vejde do království nebe.

Antonín Mareš:

Tady to chce trochu vysvětlení. Duše je zcela kompletní přičemž obsahuje mužskou i ženskou část. Jedná se ovšem o duši, která je zbavená hrubého astrálního obalu. Takže jde o tu část, která přechází do Myšlenkového světa. Na Astralitě se ale duše ještě dělí na mužský a ženský prvek. To je naše hrubší duše. Tak a nyní k vlastnímu vysvětlení. Při inkarnaci dojde k tomu, že se inkarnuje buď mužská, nebo ženská část naší duše a zbytek zůstává na éterné rovině. Éterná rovina je ta část Universa, která je mezi Hmotností a Astralitou. Touto rovinou se zde ale dále zabývat nebudeme, slouží nám jenom pro vysvětlení tohoto principu, abychom pochopili, co se to vlastně inkarnuje. Ženský prvek představuje pasivitu, která je úplně o něčem jiném nežli bychom jí na první pohled mohli přisuzovat. Tato pasivita je velice aktivní ve smyslu zajištění, ve smyslu vytvoření domova, ve smyslu vytvoření zázemí. Je nezbytná k tomu, aby mohl existovat mužský aktivní prvek. Ten by bez této základní části, tedy bez pasivního prvku nebyl vůbec činný.

Současná společnost je společností, kde selhal tento ženský prvek a proto zde nelze vytvořit nic pozitivního, protože na zničený ženský prvek nemůže navázat jakýkoliv aktivní mužský čin. Všechno dění zde je pouze „na vodě“. Pro hlubší pochopení tohoto stavu je ale nutno nastudovat tyto věci důkladněji a odpovědněji. Viz mé knihy.

Takže nyní se vrátíme k tomu, co tady bylo řečeno.

Aktivní prvek je něco jiného, nežli je pasivní zajištění. Do duchovna, přes myšlenkový svět, může projít pouze aktivní část duše, tedy onen mužský prvek, Ježíš říká, že vezme Marii a učiní ji mužem. Chci znovu zdůraznit. Že dělení na mužský a ženský princip je zavádějící. Je lépe toto dělení převést na aktivní a pasivní princip.

Při vstupu do myšlenkového světa pak toto dělení pomíjí a zůstává aktivní prvek, který je schopen se zajistit sám o sobě. To je ale možné teprve tehdy, až projdeme jistým vývojem. Zde na Zemi jsme poměrně primitivní bytosti, které toto dělení musí mít, jinak bychom tento vývoj, tedy evoluci, ani nezvládli.

DOSLOV

Takže jsme prošli celým Tomášovým evangeliem. Teprve pochopením materiálu a knih od doktora Hawkinse, je ale možné porozumět do detailu i jednotlivým částem tohoto evangelia a to i z pohledu dnešního člověka. Doktor Hawkins tak představuje

někoho, kdo sjednocuje nejenom vědu a náboženství, ale zároveň ukazuje cestu i všem ostatním lidem k tomu, aby porozuměli svému poslání zde na Zemi.

Najednou se ukazuje jako velice jasné a srozumitelné to, proč jsme tady, odkud jsme přišli, kam jdeme a jaký úkol zde máme plnit. Odkaz tohoto velikána svět ještě zdaleka nezhodnotil.

U nás, bohužel, jak už to tak bývá, tento genius lidstva není prakticky vůbec znám. Přestože jeho učení by mělo být základem toho, co by se zde mělo učit na školách, mělo by být základem všech výzkumných prací, mělo by být základem pro řízení společnosti a to jak ve smyslu politickém tak i hospodářském a dokonce i kulturním.

Bohužel současní lidé jsou ještě příliš vnořeni do hmotnosti, příliš zaujati sami sebou, než aby byli schopni rozpoznat neuvěřitelný dar Universa, který skrze tohoto člověka nám byl nabídnut. Chci věřit tomu, že se nebude opakovat doba zabití Ježíše Krista, že se nebude opakovat doba zabití apoštolů a že se nebude opakovat ani jiná doba mučedníků, kteří museli zaplatit svým životem za to, aby ukázali lidstvu cestu z marasmu a ukázali mu kamže to lidstvo má jít.

Tento propad společnosti se snad již opakovat nebude.

Ale k tomu aby se tak skutečně stalo, k tomu vážení čtenáři musíme mi ostatní přiložit ruku k dílu, musíme toto učení šířit a hlavně, musíme se jím řídit sami v tom smyslu, abychom se skutečně stali bytostmi, na které budou ti, kteří stojí nad námi hrdí, a my jsme tuto společnost mohli dovést spolu s jejich pomocí k neuvěřitelnému rozkvětu.

Toto je přání doktora Hawkinse, to je i přání všech lidí dobré vůle. A tak toto povídání zakončím tak jak svá díla zakončoval i tento genius lidstva.

„GLORIA IN EXCELSIS DEO,,

neboli

„Sláva Bohu na výsostech,,.

Antonín MAREŠ

Historie vývoje Českého národa za posledních 100 let.

Autor příspěvku – pan Antonín Mareš

Náš národ procházel velkými dějinnými zvraty od obnovení své samostatnosti v roce

1918 až po dnešek.

V roce 1918 vzniká naše Československá republika. K tomu dochází po 300 letech, kdy jsme byli pod Rakouskem respektive Rakousko-Uherskem. Takže dnešní doba je dobou, která je od této události vzdálená přibližně 100 let. Pojďme se tedy podívat na to, co všechno to znamenalo, a čím to Český národ procházel.

K tomu abychom to dobře pochopili, tak se musíme obrátit k jednomu z největších géniů světa a to k doktoru Davidu R. Hawkinsovi, a říci si o něm trochu více. To proto, že na dějiny našeho národa se budeme dívat jeho očima, tedy jeho „myšlenkovým odkazem“. Co je tím míněno, vyplyne posléze z textu,

Doktor Hawkins mimo jiné vytvořil dnes již slavnou **Mapu vědomí**,

MAPA VĚDOMÍ

Názor na Boha	Názor na život	Úroveň	Měřítko	Emoce	Proces
Já	Je	OSVÍCENÍ	700 až 1000	Nepopsatelné	Čisté vědomí
Veškerenstvo	Dokonalý	MÍR	600	Blaženost	Jasnost
Jediný	Úplný	RADOST	540	Klid	Proměna
Milující	Prospěšný	LÁSKA	500	Úcta	Zjevení
Moudrý	Smysluplný	ROZUM	400	Pochopení	Abstrakce
Milosrdný	Harmonický	PŘIJETÍ	350	Odpuštění	Transcendence
Inspirující	Nadějplný	OCHOTA	310	Optimismus	Záměr
Umožňující	Uspokojivý	NEUTRALITA	250	Důvěra	Uvolnění

Dovolující	Přijatelný	ODVAHA	200	Potvrzení	Posílení
Lhostejný	Náročný	HRDÁ PÝCHA/ PÝCHA	175	Pohrdání	Nadutost
Pomstychtivý	Nepřátelský	HNĚV	150	Nenávist	Agrese
Odepírající	Přinášející zklamání	TOUHA	125	Žádostivost	Zotročení
Trestající	Děsivý	STRACH	100	Úzkost	Ústup
Přezíravý	Tragický	SMUTEK	75	Lítost	Malomyslnost
Odsuzující	Beznadějný	APATIE	50	Zoufalství	Vzdání se
Mstivý	Zlý	VINA	30	Obviňování	Zničení
Pohrdající	Bídny	STUD	20	Pokoření	Odstranění

na které je dobře vidět úroveň vědomí lidí, ale také i úroveň skupiny lidí tvořících to či ono seskupení, nebo také národ. Pro hrubou představu pro ty, kteří se s tímto fenoménem dosud neseznámili, upozorňuji, že lidé kteří se nacházejí pod úrovní 200, dle jeho grafu, jsou lidmi, kteří nedokáží rozlišit pravdu od lži, přestože to mohou tvrdit až do roztrhání těla. Paradoxně naopak budou tvrdit, že

pravdě rozumí, a co znamená, ví.

Úroveň 200 je tedy kritickou úrovní na grafu Mapy vědomí.

Pod touto úrovní jsou lidé, kteří jsou pod vlivem svého Ega. Tedy jsou to lidé, kterým celý svět ubližuje, lidé kteří nejsou schopni pomáhat druhým a lidé kteří udělají vše pro to, aby i za cenu, že půjdou přes mrtvoly, dosáhli svého prospěchu. Teprve lidé, kteří přesahují tuto úroveň 200 svého vědomí na Mapě vědomí, jsou lidmi, kteří jsou schopni pomáhat jeden druhému a být k ostatním vstřícnější.

Více o Davidu R. Hawkinsovi je možné se dozvědět jednak na mém webu (www.rozpravy.cz) a jednak z knih, které vyjdou či už vyšly v připravovaném nakladatelství, které pomáhám zakládat, nebo z dosud jediné knihy, která u nás vyšla, mimo naše nakladatelství, a to je jeho prvotina – **Moc versus síla**.

Nyní se ale pojďme konkrétně podívat na to, co jsem pomocí odkazu Davida R. Hawkinse vytestoval a dal do formy grafu. Tento graf nám o našem vývoji poví víc, nežli sebelepší „dějepisná kniha“.

• **Píše se rok 1918 a vzniká ČSR.**

Průměrná hodnota vědomí národa je vytestována na hodnotu 350. Což je relativně dost vysoko. V té době byl celosvětový průměr 190 (včetně Afriky a Oceánie). Pod úrovní 200, která jak jsme si řekli, je kritickou hodnotou, se nachází 63% (zaokrouhleně 65%) obyvatelstva. I to je relativně slušné. Pro vysvětlenou těm, kdo se s tímto fenoménem setkávají poprvé – Mapa vědomí je logaritmická a proto člověk s vědomím pod 200 nemá takovou váhu (hodnotu), jako člověk, jehož hodnota vědomí je nad touto hranicí. Takže jeden stupeň nad 200 je mnohem více, nežli jeden stupeň pod 200. Proto i mnohem menší počet lidí, který se nachází nad hodnotou 200, v porovnání s těmi pod 200, dokáže průměr národa „vytáhnout“ na námi uváděnou hodnotu 350.

• **Rok 1928**

Začíná Hospodářská krize a na hodnocení se to okamžitě projevuje. Celková úroveň vědomí národa klesne na hodnotu 315, ale poměr lidí nad a pod úrovní 200 se nehne.

Co to znamená?

Kdyby žil bývalý prezident Václav Havel, tak by řekl – to je „blbá nálada“ a skutečně. Lidé jakoby vystřízlivěli ze svého snu o vzestupu všeho a to včetně vzestupu hospodářském. Po znárodnění a rozdělení půdy na venkově lidem a po rozběhu živnostníků a průmyslu vůbec, dochází k stagnaci a konec této stagnace není v dohledu. Optimismus se vytrácí a lidé si uvědomují tvrdší realitu doby. Takže tu není celkový pokles pod úroveň 200, ale jen ztráta optimismu u lidí a pochopitelně „vystřízlivění“ u tahounů společnosti, kteří jsou v hodnocení vědomí daleko výš. Mám na mysli lidi od 400 do 500. Jen někteří si uvědomují skutečnou podstatu problému. Pro srovnání uvádím, že T. G. Masaryk měl hodnotu 560. Jedná se tak pouze o dočasný výkyv, který je z těchto hodnot patrný, a který už sám o sobě

dává tušit, že řešení je na obzoru. Je v odpovědnějším přístupu lidí k životu.

- **Rok 1938**

Hodnoty se vrací do původního stavu. „Blbá nálada“ mizí a v lidech se objevuje odhodlání čelit nepřízni osudu (Hitler) a také i to, že si uvědomují, že hospodářský výkyv byl skutečně jen dočasný, že se jednalo o anomálii. Uvědomují si, že je to na nich a na jejich postoji k životu. Tady je velmi dobře vidět, jak pracuje **Karma národa** a jak dokáže lidi povznést a to jejich stmelěním. Jenomže to byla pouze první, a jak se ukáže dále, jen malá zkouška, ve které jsme obstáli, abychom v jiných dopadli mnohem hůře. Než nepředbíhejme.

- **Rok 1945 (leden až květen)**

Ani zde nedošlo k posunům. Na rozdíl od toho, co nám vtloukali ve škole do hlavy, je zde jasně vidět, že pro lidi bylo mnohem důležitější to, jak žijí, nežli to, že žijí v Protektorátu. Lidé se tak projevovali jako uvážlivé bytosti a nikoliv jako nacionalisté. Ostatně fašismus u nás neměl nikdy zelenou a komunismus byl v pozdějších letech doménou pouze padlé skupiny v národě, která byla na nízké úrovni vědomí.

- **Rok 1945 (květen)**

Tady dochází k prudké změně. Nejde o osvobození. Jde o **Divoký odsun Němců**. Poměr lidí pod 200 se nepatrně zvyšuje z 64% na 66%, ale prudce padá průměr vědomí národa. Z 350 na 275. Do hry vstupuje totiž nenávist a touha po odplatě. Protože poměr lidí pod a nad 200 je prakticky stejný (rozdíl jsou jen 2%) a protože nízké emoce jako je nenávist, zloba, ublíženost, pomstychtivost a podobně, nejsou doménou lidí nad 200, nebo ne tak moc, je jasné, že se tu projevila především padlá část národa a to obrovským způsobem. Vždyť jen onen pochod smrti, či jak to nazvat, z Brna, který začal o půlnoci 19. května a čítal na 20 000 žen, dětí a starců skončil ubitím (dle našich oficiálních zpráv) 1 700 lidí. Podle zpráv z jiných zdrojů se počet obětí pohyboval v rozmezí 5 000 až 10 000 lidí. Podotýkám, že se jednalo o ženy, děti a starce. Muži, jako vojáci, byli v zajateckých táborech. Připomínám, že byl mír, nebyla už žádná válka a zabíjet nevinné je a vždy byl oblundný zločin. Těchto zvěrstev bylo velmi mnoho. Dle našich oficiálních pramenů to bylo 3 až 5 tisíc lidí, co v té době bylo zavražděno. Dle německých zdrojů to byl minimálně desetinásobek.

Otázkou je proč?

Bylo přeci po válce. Lidice představovali necelých 300 obětí a včetně Ležáků to nepřesáhlo 500. To ale byla válka a vrahem byla zrůdná fašistická bestie. Mnozí lidé by mohli argumentovat Heydrichiádou. To ale neodpovídá, protože Čechy na smrt posílali opět jen čeští udavači. Tedy je to k tíži tomuto národu a ne Němcům. Každý Čech, který jiného udal, dobře věděl, že ho posílá na smrt. Tak jako v době šlechty nebyl viněn ze zabití nevinného kat, ale ten, kdo ho pod katovu sekyru poslal, tak i zde je nutno vinu za tolik zmařených životů připsat lůze tohoto národa.

• Rok 1945 (květen až prosinec)

Divoký odsun pokračuje a hrůzy, které byly naznačeny výše také. Propad vědomí národa se prohlubuje na 270. Z grafu je jasné, že jde stále jen a jen o lůzu tohoto národa. O její padlou část.

• Rok 1948

Zdálo by se, že snad hůř už nemůže být a přesto. V roce 1948 se padlá část národa ujímá moci v tomto státě. Co to znamená?

Průměrná hodnota vědomí národa padá na 255 a počet lidí pod hodnotou 200 ještě o další 2% vzroste na 68%. Ti, kteří dosud byli jen těmi, kdo stáli nejnižší, jsou pojednou vládnoucí skupinou. Že u nich padá úroveň vědomí dolu, je jasné. Ego dosahuje nejvyššího ocenění a jeho naparování se nezná mezí. Jsou tu ale i ti, kteří jsou nad 200. U těch začíná to, co lze nazvat beznadějí. Zdá se, že komunismus to tu opravdu má na věčné časy a tak to vypadá, že jakákoliv naděje na změnu je zcela lichá.

48 rok otevírá cestu koncentračním táborem (Jáchymov), politickým procesům a zvůli. Vše ve jménu „blaha“ občanů.

• Rok 1958

Teror trvá stále, i když s výkyvy. Procento lidí pod 200 se zvyšuje na 70%. Jakoby se nad celou zemí stáhly mraky a slunce nikde.

• Rok 1968

Zázrak.

Průměrné vědomí národa je pojednou zpět na 350 a počet lidí pod hodnotou 200 je pouhých 55%. Jak je to vůbec možné?

Abychom to pochopili, tak si musíme uvědomit mentalitu českého národa. Patří k těm, kdo mají dobře otevřenou srdeční čakru, tedy k těm, kdo jsou vstřícní. Má samozřejmě i své nedostatky, ale ty se projeví až v pozdějším období. Teď je rozhodující to, že komunismus mu nebyl vlastní a vláda padlých lidí v národě také ne (tedy těch pod 200). Proto v okamžiku, kdy se naskytne příležitost komunismus odhodit, tak se toho chytí. Heslo „socialismus s lidskou tváří“ mluví samo za sebe.

Do čela státu se dostávají pragmatičtí lidé kolem Alexandra Dubčeka a lid to velmi vítá. Ti z lidí, kteří spadli pod 200 z důvodů beznaděje a skepse, se rychle vzpamatovávají, protože se tu objevila NADĚJE. Ta ukazuje na lepší zítřky a lidé opět mají smysl pro svůj život. To, že to vše bylo pouze dočasné, si v době vydechnutí od komunismu neuvědomují.

• Rok 1978

Normalizace je v plném proudu a na národu je to znát. Hodnota vědomí 270 je opět

hodně nízko. Jde především o ztrátu naděje a pocit, že otroctví v komunismu je na „věčné časy“. Je to beznaděj, co sráží náš národní dech a naše naděje do budoucna. Poměr lidí pod 200 se sice také zvyšuje (na 57%), ale ne tak dramaticky, jako byl před rokem 1968. Svědčí to o tom, že lidé na onu dobu roku 1968 nezapomínají a mají jí v srdci. Roky normalizace se velmi odlišují od doby padesátých let. Není tu již tak okatě projevovaný teror, ale spíše se jedná o vládu padlé byrokratické lůzy, která vládne za podpory Sovětů a která má k srdcím lidí hodně daleko. Lidé jsou sice srazeni na kolena, ale nejsou ohnuti.

• Rok 1988

Přestože poměr lidí pod 200 zůstává na hodnotě 57%, vědomí národa se zvedá. Hodnota 320 dává tušit, že lidé začínají vyciťovat budoucí změny a to velmi intenzivně. Není divu. Gorbačov v SSSR a postupný rozpad komunistického bloku je známkou příštích velkých, ale hlavně pozitivních změn.

• Rok 1990

A je to tady. Jsme venku z marasmu a vývoj máme ve svých rukách. Aspoň to tak vypadá. Okamžitě se to projeví na vzestupu lidí zpět nad 200 a to na nebývalou hodnotu 52%. Inteligence a pragmatičtější lidé ale svého vrcholu teprve dosáhnou. Zatím jsou na hodnotě 350, což je nejvyšší hodnota, která byla dosažena od roku 1918. Lidé jsou opojeni svobodou a rovným přístupem ke všemu kolem sebe. Je toho zapotřebí ještě mnoho udělat pro zajištění tohoto stavu, ale lidé jako by byli slepí. Jsou opojeni tím, co se stalo, a mají pocit, že vše už nyní půjde samo, když zmizel vnější nepřítel. To, že tu číhá ten vnitřní, zatím netuší. Jsou tací, kteří varují. Jedním z nich je i Karel Kryl. Jeho slova ale zanikají v oslavném volání lidu. I Václav Havel si uvědomuje, že je tu nebezpečí pádu zpět do marasmu, proto ve svých projevech neustále apeluje na lid. Ani on není vyslyšen. Na rozdíl od jiných ví, že nemůže fyzicky do věcí zasahovat a musí jim nechat volný průchod, protože je nutné, aby to, co je v národě špatné, se ukázalo a tím i mělo možnost odžití (prožití). To je ale v tomto okamžiku teprve budoucnost. Padlé síly se ale ve skrytu začínají připravovat na budoucí dění.

• Rok 1992

Opojení lidí trvá, ale. Je tu sice stále hodnota 54% lidí, kteří jsou pod úrovní 200, která je velmi dobrá, ale je tu varovný signál proti roku 1990 v tom, že těchto lidí pod 200 o 2% přibylo. Další fenomén, který varuje a kterým toto „ale“ nabývá na důležitosti, spočívá v tom, že lidé na vysoké úrovni vědomí si neuvědomují nebezpečí a dochází zde dokonce ke zvýšení průměrného vědomí národa na dosud nebývalou hodnotu 355. Reakce ale již nastupuje. Rozbití státu je hotovou věcí. Návrat k vládě reakčních stran (především ODS), místo skutečné vlády lidu (vláda OF) ale především nástup reakčních sil, které se transformovaly z komunistů a které se chystají převzít moc, je hotovou věcí. Jde o dopředu připravený akt ve formě Prognostického ústavu, kde tito „prognostici“ jen čekají na svůj čas. Typickým příkladem takového „prognostika“ je budoucí ministerský předseda a dokonce pozdější prezident – Václav Klaus, který je a byl, jak je všeobecně známo, řízen svým komunistickým nadřazeným pohlavěm, panem Třískou.

To vše lidé, opojeni dosud tím, co se stalo, nevidí.

Naopak.

Oni vyciňují příležitost se zajistit ve smyslu finančně-hospodářském a také tak, že dosáhnou na určité mocenské posty. To vše je sice zatím pro ně budoucnost, ale mnozí se domnívají, že je to na dosah ruky. Že je to cesta do pekel, zatím ani náhodou nenahlízejí, a těm několika lidem, kteří si toto nebezpečí uvědomují, nedopřávají sluchu.

• Rok 1998

Jsme až po uši zabořeni v tom, co reakce připravila a na co si lidé nedali pozor. Poměr lidí pod hodnotou 200 se zvyšuje na 55%, což není až tak katastrofální, ale průměr vědomí národa padá opět na 270, což je alarmující.

Lidé stále doufají, že vše se v dobré obrátí. Jenomže inteligence již situaci pochopila a proto rezignovala. Z toho důvodu také padá průměr vědomí našeho národa na oněch 270%. Propad na vyšších hodnotách vědomí, je mnohem více znát na celkovém průměru vědomí, protože jak již bylo zmíněno výše, jde o logaritmickou stupnici, kde hodnota jednoho stupně na vysokých postech vyrovná hodnotu i mnoha desítek stupňů na nižších stavech.

• Rok 2008

Tady už i ostatní lidé pochopili, že je zle. Propad pod hodnotu 200 se zvýšil na 66%, přičemž celkový stav vědomí národa zůstal na 270. K tomu, aby se tak mohlo stát, ale musela hodnota výše postavených lidí ve vědomí národa vzrůst, aby kompenzovala tento propad pod úroveň 200 a udržela celkový průměrný stav vědomí na stejné úrovni.

Co to znamená?

Lidé propadají pesimismu jako celek, ale lidé na vyšších stavech vědomí (inteligence), začínají tušit, že takto to nemůže jít do nekonečna. Začínají si uvědomovat, že tento vnitřní nepřítel musí být zdolán. Co to ale vlastně je? Co je tím vnitřním nepřítelem, který nás tak devastuje a který bez toho, aby na nás byl vyvíjen nátlak zvenku, nás tak devastuje?

Zde se opět musíme podívat na mentalitu našeho národa. Zde se totiž v plné míře začíná rozkrývat to, před čím mnozí varovali.

Oč jde?

Jsme národem se srdcem na dlani, ale jsme i národem, který je znám ve světě jako národ zlodějů. Jako národ, který je schopen udávat a podrážet své vlastní lidi. Jako národem darebáků.

Ano vážení, je nutno si nalít čistého vína a přestat se obelhávat. Pokud se někam chceme posunout, tak musíme mít jasno v tom, co je naším základem a s čím můžeme počítat, a na co si musíme dát pozor, a na co musíme být zvlášť opatrní.

Jenomže.

Špatné vlastnosti se neodloží jen tím, že si to budeme přát. Odloží se, ale odloží se usilovnou prací na sobě (což většina lidí odmítá) nebo odžitím jejich stavu, což právě probíhá.

• Rok 2012

Rok, ve kterém dochází k stále většímu paradoxu. Počet lidí pod úrovní 200 stoupá. Hodnota dosahuje 74%! To je skutečně alarmující, ale zároveň stoupá i vědomí národa na 290.

Co se to děje a co to vůbec signalizuje?

Lidem dochází, že východisko z krize společnosti je obsaženo právě v ní. Že změna nemůže nastat odstraněním vnějšího činitele, ale změnou uvnitř společnosti jako takové. To ale většina lidí nechce a odmítá to. Většina lidí se chce mít dobře a má pocit, že není doceněna a její možnosti jsou nevyužity. To, že svým postojem, který odmítá spolupráci a dívá se jen na vlastní prospěch poškozují vše kolem sebe a nakonec i sebe sama, nenahlíží. Tento postoj sobectví, tak charakteristický pro naši českou společnost, je to, co způsobuje pád pod úroveň 200, tedy do úrovně, kdy kraluje EGO, toho kterého člověka.

IntelIGENCE, tedy lidé s vyšší úrovní vědomí si ale řešení uvědomují. Začíná jim být jasné, že východiskem může být jedině spolupráce tak, jak jí propagoval Tomáš Baťa (neplést s Antonínem Baťou), Tomáš G. Masaryk a jiní lidé, kteří pochopili, že demokratem je ten, kdo SLOUŽÍ společnosti a nikoliv ten, kdo lidem chce vládnout. Zkrátka a dobře. Rodí se nové pojetí, nová myšlenka, nový systém, který rozvine společnost do skutečného dělného systému, kde lidé budou vzájemně lidmi a nikoliv těmi, kteří by (jako je tomu dosud) toho druhého nejraději utopili na lžíci vody.

• Rok 2017

Situace z roku 2012 se stupňuje a prohlubuje. Společnost se dělí. Stále více lidí padá pod úroveň 200 a to na alarmujících 85%. Zároveň ale stoupá počet těch, komu je jasné, že musí dojít ke změně uvnitř společnosti. Průměr vědomí národa se posouvá na hodnotu 310. Vzhledem k propadu velkého počtu obyvatelstva pod hranici 200 je to velmi významné. Mnozí lidé tento stav budou brát jako své ohrožení (strach je nízká vibrace, která oslovuje lidi z pozice hluboko pod úrovní 200). Místo toho, aby přiložili ruku k dílu, tak svým postojem budou jen na překážku a způsobí spoustu nejen zmatů, ale i doslova neštěstí.

Naše společnost ale nemá na výběr.

Buď se očistíme, nebo jako společnost (český národ) zanikneme (rozpustíme se v Evropě podobně jako Keltové). Stojíme tak skutečně na hraně a je jen na nás, kam a kterým směrem se vydáme. Příští leta, kdy díky cestám především mladých lidí do zahraničí nám ukáží to, kdo a co jsme. Národní identita může přetrvat pouze tehdy, když bude mít silnou vnitřní motivaci ve smyslu kulturně-morálního aspektu.

Marasmus současnosti ale není tímto tmelícím prvkem, není jím dnes ani nacionalismus a jiné ismy, ale pouze tvůrčí duch, tak typický pro aktivity První republiky (Tomáš Baťa).

Nové testování v září 2017 ale svědčí o obratu. Vypadá to, že se začíná blýskat na lepší časy.

• Závěr

Co říci na závěr?

Především si musíme uvědomit, že současné dějiny nejsou tím, za co se vydávají. Jednotlivé události jsou jednotlivými událostmi, které nemají s dějinami nic společného. Teprve v okamžiku kdy tyto jednotlivé události propojíme do smysluplného celku, tak nám mohou tyto dějiny dávat smysl. Takže naším úkolem je porozumět tomu, co propojuje tyto jednotlivé události, tedy to, co je podhoubím a co vychází za samé podstaty dějů a co vytváří ony jednotlivé dějinné události, které jsou nepodstatné, a které vyplývají jen z celkového kontextu.

Současná výuka dějepisu se tak jeví jako naprostý nesmysl, nesourodý stav, který nikomu nemůže nic řádně objasnit. Musíme se dostat v dějepise na stav, kdy budeme rozumět tomu, co jednotlivé události vytváří, to znamená na to, čemu já osobně říkám podhoubí nebo také nálada, tím pochopitelně míním dějinnou náladu, nebo prostě to, co stojí za věcmi jako takovými.

Zde v této úvaze činím pokus o něco podobného, co jsem v ní naznačil a to s naší společností v tom smyslu, že vycházím z nálady lidí (úroveň 200 a úroveň vědomí národa) a snažím se jednotlivé události propojit do smysluplného celku.

Doktor Hawkins je člověkem, který velmi intenzivně pracoval na psychoanalytickém stavu člověka a dokázal odvodit jednotlivé stavy vědomí člověčenstva, potažmo lidstva jako takového. A tím také i to, čím člověk, případně lidstvo, procházelo, prochází a procházet bude.

Doktor Hawkins odvodil takzvanou **Mapu vědomí**, která jednoznačně ukazuje na stav jednotlivých lidí v průběhu vývoje, neboli evoluce, kterým člověk prochází. Na této mapě vědomí je vidět několik úskalí, kterými člověk ve svém vývoji prochází. Na stupnici od 1 do 1000 je prvním velkým úskalím hodnota 200. Je to hodnota, která znamená rozdělení vývoje na etapu, která byla pod vedením Ega (Zvířecí princip, kterým je boj o přežití – u nás konkurence.) a na vývoj, který následuje poté (Což je základem pro spolupráci.). Tato etapa, která je charakteristická pro stav nad 200 je etapou vývoje, který skutečně již představuje určitý typ spolupráce s ostatními, i když skutečná spolupráce je zde zatím v plenkách. Přesto jde o zcela jiný způsob žití, který již nepředstavuje egoistické pojetí života.

Těch úskalí je v tomto grafu více, ale pro naši potřebu úvahy je rozhodující právě toto první úskalí, které dělí lidi na egoistické a na lidi vstřícnější k ostatním.

V uvedeném grafu jsou použity pouze dva parametry. Jeden parametr je právě toto úskalí, tedy tato hodnota 200, a druhým parametrem je celkový průměr vědomí té

které společnosti, v tomto případě v naší české společnosti.

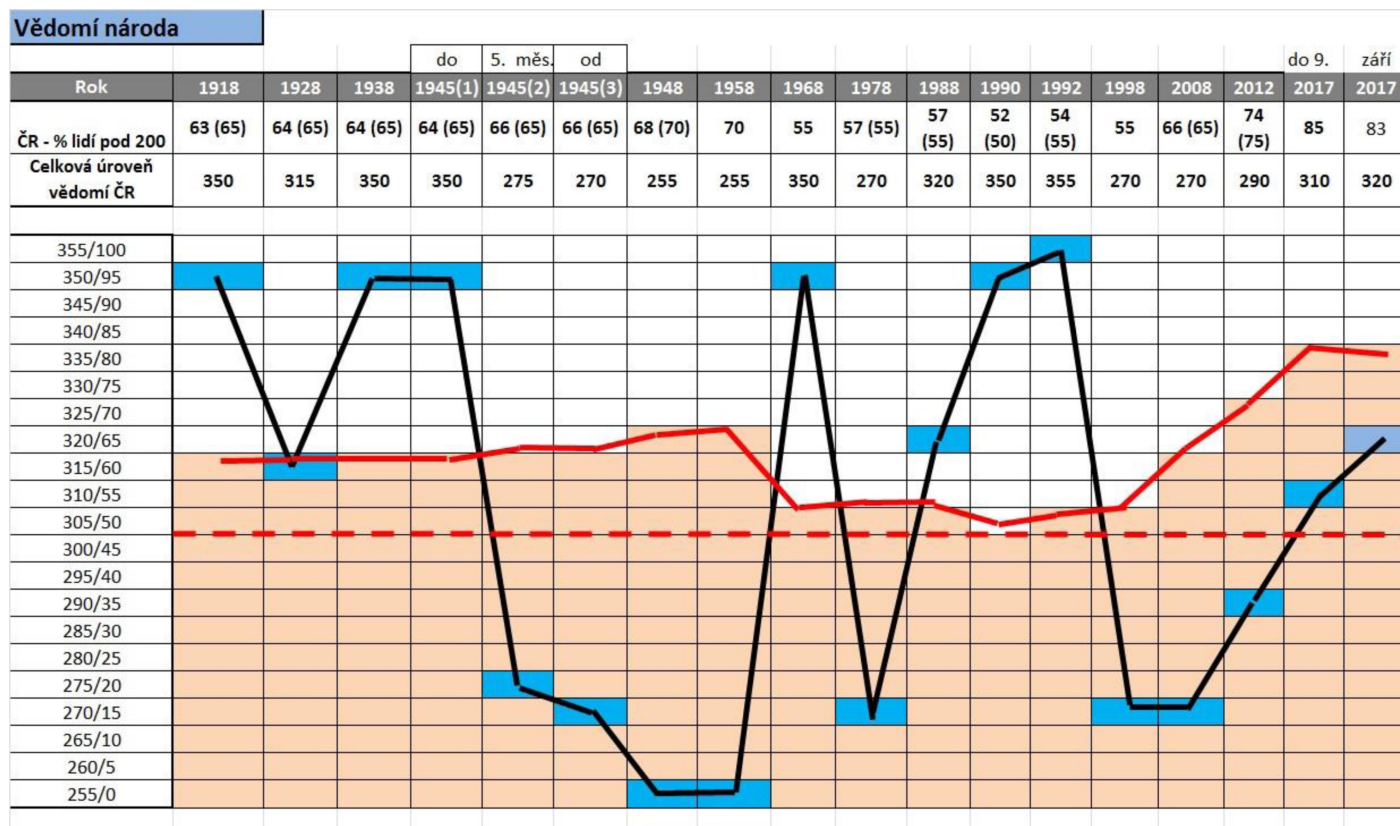
Přestože byly použity pouze tyto dva parametry, je vidět na dějinném vývoji našeho národa zcela jiný obraz, než jaký nám byl dán výukou ve škole. Důvodem je plastičnost tohoto obrazu, který vytváří vlastně základ, z něhož jednotlivé události vyvstávají. V případě že bychom chtěli tento obraz ještě více prokreslit, pak bychom museli do něho těchto parametrů dát více, což je sice možné, ale pro naši potřebu je tento základní obraz již dostačující k tomu, abychom si udělali dostatečný přehled o tom, jak to skutečně bylo, a co vedlo k samostatným událostem, o kterých jsme se učili ve škole.

Doporučuji všem vážným zájemcům o studium čehokoliv, aby se s dílem doktora Hawkinse seznámili. Jde o génia, kterých se v historii narodí jen málo, a v tomto případě jde o někoho, kdo promlouvá přímo k naší době. Ukazuje nejenom ony systémy vývoje, ale obecně i to, jak je systém Vědomí vytvořen a jak reaguje. Lze tak pomocí jeho odkazu zjistit do nejmenších podrobností jakoukoliv dějinnou událost, nebo jakoukoliv událost současnosti či obecně pravdivost čehokoliv. V jeho díle jsou příslušné testy, jak se to provádí, dostatečně dobře popsány, aby se daly okamžitě používat.

Vskutku se jedná o někoho, kdo diametrálním způsobem mění náš pohled nejen na dějiny, ale i na náš lidský vývoj (evoluci), ale také i na člověka jako takového.

září 2017

Antonín Mareš

Úvahy nad současností

Autor příspěvku – pan Antonín Mareš (prosinec 2017)

V dnešní době se objevuje obrovské množství úvah o tom, jak a jakým způsobem vznikl náš svět, respektive náš vesmír. Jedna z nejpobulárnějších teorií je teorie Velkého třesku. Tato teorie nám neříká nic jiného než to, že jsme vznikli z nicoty a do nicoty se opět vrátíme, něco co je od samého počátku postaveno na hlavu, protože to popírá všechno, co tady kolem sebe máme možnost vidět, žít a prožívat. K této teorii se ještě vrátíme, ale nyní se pojďme podívat na další aspekty, které se spojují s počátkem dění a tedy s počátkem světa jako takového.

Další úvaha o počátku všeho je úvahou o Stvoření.

Ta představuje jakéhosi Hybatele na počátku, který vše vytvořil a uvedl do pohybu a nadále se z dění víceméně stáhnul.

Další úvahy jsou pak již méně atraktivní a představují různé kombinace těchto dvou základních úvah s tím, že se vždy jedná o cosi, co je jaksi postaveno mimo dění člověka a pochopitelně jeho Vědomí a tento člověk je zde vždy v roli buď naprosto pasivní, nebo v roli, která mu má dokonce umožnit teprve vznik (život na Zemi je jen předznamenáním skutečného žití v „nebi“). Problém je ale v tom, že my samotní, tedy my lidé, jsme do tohoto procesu přímo vnořeni a tak nemáme dostatečný odstup od onoho celkového dění, který by nám umožnil věci vidět objektivněji.

Přesto ale máme něco a tím něčím je Rozum, který nám může přeci jenom cosi napovědět.

Zkusme se tedy pomocí tohoto Rozumu podívat na danou problematiku a zkusme se nad vším hlouběji zamyslet. Je možné, že nakonec dojdeme k závěrům, které překonají dokonce i tento náš Rozum.

Nepředbíhejme ale.

První víceméně materialistická teorie mluví o tom, že jsme vznikli z nicoty a tento stav je označován takto. Existoval bod, v němž byla soustředěná veškerá hmota a veškerá energie v kosmu. V tomto bodě v singularitě vše probíhalo v nultém rozměru a v nultém čase. Z naprosto nejasných důvodů došlo k porušení této singularity a k Velkému třesku. Je tu ale jeden problém. Jde totiž o nesmysl. Hned vysvětlím, oč jde. Aby mohlo dojít k Velkému třesku, tak musí existovat prostor a musí existovat i čas. Problém je ovšem v tom, že prostor a čas jsou funkcí hmoty, nikoliv obráceně. Tedy jinak řečeno, k této události nemohlo dojít, protože neexistoval prostor, v němž by se tento Velký třesk mohl realizovat a neexistoval čas, který znamená začátek tohoto Velkého třesku. Z fyzikálního hlediska by tak musel existovat prostor, který by byl nadřazen našemu prostoru, a čas, který by byl nadřazen našemu času a tudíž by se muselo jednat o funkce jakéhosi super vesmíru, tedy jakési super hmoty, která je nadřazená naší hmotě.

Mnozí vědci i z tohoto důvodu i z dalších, které jednoznačně ukazují na symetrii našeho Vesmíru, která je vyloučena tím, že by došlo k něčemu takovému jako je Velký třesk, začínají uvažovat jinak. Za konec Velkého třesku začínají považovat dobu, kdy se oddělilo záření od látky a to bylo 380 milionů let poté. To co bylo předtím, nehodnotí a to ani co do rozměru Vesmíru, ani co do struktury. V poslední době se objevil názor, že lze dle současných výzkumů jít ve složení Vesmíru až do doby 10 na minus 13. Ne dál. Ovšem zda se jedná jen o část Vesmíru, který podlehl těmto změnám, nebo o Vesmír celý, tito vědci prostě nehodnotí. Pochopili, že spekulace jsou horší, nežli nevědomost.

K tomuto tvrzení (struktura Vesmíru) se ještě vrátíme, ale už jenom toto tvrzení samo o sobě znamená, že tu něco nehraje, protože s něčím podobným nikdo z fyziků nepočítá. Nepočítá přece s tím, že bychom sami vznikli jako podsystém nám nadřazeného systému, v němž se máme možnost realizovat.

Tudíž se jedná o cosi, co tady od prvopočátku nesouhlasí a to ani v základních fyzikálních předpokladech. To už vůbec nemluvím o „inflaci“ Vesmíru, tolika „vědci“ prosazovaná, která je porušením snad všech základních fyzikálních zákonů. Přesto se zdá, na základě rozšiřování našeho Vesmíru, že by to tak nějak mohlo být. Jenomže je tu ale jedno velké ALE o kterém si řekneme později.

Nyní se podívejme na tu další teorii, která mluví o Stvoření.

Jde o jednorázový akt, který je přebírán mnoha náboženstvími. Ne všemi, ale těmi rozhodujícími ano. Vše bylo stvořeno a hotovo. To, že jde o nesmysl, dneska nazírají už i kněží, ale moc a postavení a také jistý stupeň nevědomosti jim brání v tom, aby přiznali „barvu“. Vývoj (evoluce) se dnes jeví jako prokazatelný. Přesto i tady je několik ALE.

Takže nyní se pokusme o zhodnocení a nalezení východiska.

Pokusím se zde nastínit mou tezi o tom, jak se věci mají a jak se také mohou dále vyvíjet. Budu vycházet z nám známých faktů a pokusím se je dát dohromady tak, aby tvořily uzavřený a jednotný celek. Takže začneme tím, co je všeobecně známo.

Psal se rok 1992 a ve vědecké branži došlo k posunu.

Toho roku se totiž přijalo tvrzení „**informace -> energie -> hmota**“ za platné.

Co to znamená? Na počátku byla informace, která vytvořila energii a ta posléze hmotu. **Předesílám, že jde pochopitelně o systém vědomých informací, jejichž základem je to, co známe pod pojmem program, který je stupňován na myšlenku a završen čímsi, co je známo jako vědomé atraktorové pole.**

Přestože od té doby uplynulo $\frac{1}{4}$ století, tak u nás jde stále pouze o něco, co většině vědců není vůbec známo, a o tomto vědeckém pojetí nemají ani tušení. Bohužel to není jediné téma, které jsme v naší společnosti zaspali, jak si později ukážeme. Nyní se ale vrátíme k zde naznačenému a ukážeme si, co to znamená.

Začneme vznikem našeho Vesmíru.

Do prostoru, budoucího Vesmíru, který zatím ani prostorem nebyl, byla umístěna super vědomá informace, která předcházela všemu a zapřičiňuje tvorbu. Byla dislokována z vyšších pater Univerza (což je systém viditelných i neviditelných světů), které podléhají lineárnímu vývoji. Jde v tomto případě o Myšlenkový (devachan) a Astrální svět. Následně poklesem vibrací se z Astrality „prolil“ do budoucí Hmotnosti energetický potenciál, který díky vědomé informaci začal tvořit nám známý Vesmír a tím i náš časoprostor. Tento Vesmír je tak shodný s naším dosavadním poznáním (teorie Velkého třesku) o jeho stavbě, a to od doby, která byla dříve označována jako doba skončení „inflace“. Máme tedy prvotní Vesmír, který se vyvíjí přes jednotlivé fáze, ve kterých vznikají postupně hvězdy a následně i galaxie.

Pro nás je zvláště zajímavá fáze, která nastává cca před 5 až 7 miliardami let.

Díky super vědomé informaci, začal být do systému Hmotného vesmíru vkládán Život a začaly se dít věci. Abychom tomu dobře porozuměli, tak si musíme uvědomit, že život jako takový je fenomén, který je nutno vztáhnout k Nelineárnímu projevu, který v sobě obsahuje Duchovní svět a další vyšší světy či roviny bytí, a to až k základu, který je běžně nazýván Bohem.

Vakuum je cosi, co by se dalo nazvat předělem mezi Hmotností a Astralitou. Doufám, že už dneska snad každý chápe, že tvrzení o tom, že ve vakuu nic není, je zcestné. Jedná se totiž o velmi energeticky nabitý předěl. Takže vstupem této energie došlo v tomto vakuu k bouřlivým jevům. Tento vstup se stále umocňuje a sílí. Je to nám dobře známá „temná energie“, která v současnosti představuje cca $\frac{3}{4}$ veškeré energie a to včetně hmoty, kterou ve Vesmíru jsme schopni detekovat.

Stále silnější příliv energie Života je dán především jeho vyšší složkou a tou je Vědomí.

Jak život tak i vědomí jsou složkami nelineárního projevu, tedy nelineární částí univerza. Vědomí je pochopitelně vyšší stav života, který se v průběhu evoluce projevuje, a proto by bylo vhodné si ho více objasnit. Začneme ale od začátku.

První co se na zemi objevilo, byly prokaryotní buňky. Stalo se tak asi před čtyřmi miliardami let (cca $\frac{1}{2}$ miliardy po vzniku Země), a trvaly prakticky v nezměněném stavu další dvě miliardy let, tedy asi polovinu celkové doby od svého vytvoření do současnosti. Druhou polovinu tohoto času vyplnil vznik eukaryotních buněk a jejich bouřlivý vývoj až k člověku. Za ony druhé dvě miliardy se vývoj posunul od buňky až k člověku.

Proč to nešlo už dříve? Proč vývoj po vzniku prokaryotní buňky stál a proč se začal vyvíjet vznikem až eukaryotních buněk? Toto je nutno si řádně vyjasnit a to proto, že vývoj probíhá v stále stoupajících vlnách, které se opakují ale na stále vyšších příčkách vývoje. Tudíž i dneska nastává obdobná situace ve vývoji, jako tomu bylo na počátku. Pochopitelně za úplně jiných předpokladů a činitelů. Přesto se tak děje a proto je nutné si tyto mechanismy důkladně objasnit.

Prokaryotní buňky nespolupracovaly, ale bojovaly mezi sebou. Výsledkem bylo to, že vývoj téměř stál.

Eukaryotní buňky se začaly chovat ale zcela jinak. Pro ně byl boj druhotný. Prvotním stavem se stala SPOLUPRÁCE. Co to znamená a jak k tomu došlo?

Dalším fenoménem, který vstoupil do hry, byl pokyn ze super vědomé informace k posunu ve vývoji ve smyslu uvolnění informací, které jsou nutné pro onu avizovanou spolupráci. Vše v nám známém Vesmíru probíhá synchronně. Takže začátek života (ve smyslu prokaryotních buněk) je v době před 5-7 miliardami let a trvá do doby, která končí před 2 miliardami let.

Dokud nepřišel pokyn jak uskutečnit spolupráci, tak se vývoj nehnul z místa. **Boj nebyl a není nástrojem, který by vedl k pokroku a vývoji.** Toto je nutné si uvědomit a velmi důrazně si to zapsat do paměti. Boj nevede k úspěchu.

Jak tedy eukaryotní buňky ten vývoj začaly, respektive začaly spolupráci? V buňce existuje část, která se jmenuje mitochondrie.

Co to je?

Je to de facto samostatná buňka prokaryotního typu. Nejde ale o pokořenou a zajatou buňku, ale o buňku, která spolupracuje s centrální buňkou a tím vytváří prostředí, které je o něčem jiném, nežli bylo to původní. Spolupráce není stav, se kterým by si to mnozí mohli plést, tedy stav pracovat spolu, ale jde o stav, kdy jeden druhému vychází maximálně vstříc a skutečně spolupracují na společném díle. Protože tento stav je mnohými lidmi, kteří se nacházejí pod úrovní 200 (dle Hawkinse) špatně chápán, tak to vysvětlím na příkladu.

Předpokládejme, že můžeme mít dvě nebo i více pravých rukou a levou nemáme. Ty dvě pravé ruce, případně i více, mohou pracovat spolu, to ano, ale nikdy nedokáží to, co dokáže spolupráce pravé a levé ruky, které se vzájemně doplňují. Ani deset pravých rukou nevezme do rukou lopatu, kterou bez problému uchopí pravá a levá ruka.

Člověk, který je pod vlivem ega a tedy jeho vědomí je pod úrovní hodnoty 200 (dle Hawkinse) nikdy není schopen pochopit co to ta spolupráce je, a vždy si jí bude zaměňovat pouze za stav – pracovat spolu. Jak důležitý je to stav ukazuje nejenom to, že za dvě miliardy let se vývoj na Zemi nepohnul z místa, ale i to, že pokud někde ve Vesmíru vznikly příhodné podmínky pro vznik života a doba trvání základních stavů mohla být tak delší (až 5 miliard let), nebylo to nic platné. Vývoj na svůj start, tedy na svůj skutečný start musel počkat do doby, nežli byl uvolněn již zmiňovaný blok informací, a ten nastartoval onu skutečnou spolupráci.

Jak již bylo řečeno. Vývoj se opakuje ve stále stoupající spirále a tak nejen buňky, které stály na počátku, ale i člověk prochází stejným stavem vývoje.

U člověka je vývoj směřován také do dvou základních stavů, kterým odpovídají na základní rovině vývoje prokaryotní a eukaryotní buňky. Jde o stav vědomí do hodnoty 200 a o stav vývoje, který tuto hodnotu překračuje.

Proč je ta hodnota tak důležitá?

Abychom to pochopili, tak si musíme uvědomit skutečnost, že se vyvíjí ne naše

tělo, ale naše vědomí. Tedy abych byl přesnější, jsme to my samotní, kteří se vyvíjíme a jsme reprezentováni naším Vědomím, které se někdy také označuje jako Já. My ale zůstaneme u tohoto termínu, tedy u názvu Vědomí. Tělo je pouze nástroj, ve kterém bydlíme, a proto následuje ve vývoji, tedy v evoluci, toto vědomí a přizpůsobuje se mu. Tím, že procházíme ve vývoji tak, že jisté stavy stále opakujeme na stále vyšších příčkách, tak se v nich stále zdokonalujeme.

Jak jsem již naznačil, stav úrovně vědomí do hodnoty 200 odpovídá stavu prokaryotních buněk. Ty mezi sebou vedly pouze boj o přežití. Lidé, kteří principiálně odpovídají tomuto typu, jsou pod vlivem Ega, což je pozůstatek zvířecího principu, který usiluje o totéž. Tito lidé vnímají svět kolem sebe jen jako prostředí, které je jim nepřátelské a které jim ubližuje. Tito lidé nerozlišují pravdu od lži, byť by to stokrát tvrdili a jsou těmi, kdo sám sebe považuje málem za „pupek světa“. Jejich znakem je konkurenční boj a stav, kdy údajní soupeři (včetně normálních lidí) jsou jimi poraženi a oni jim mohou vládnout. U nás jde o typický stav prosazovaný bývalým popředním naším činitelem Klausem. Je to tak zvaná privatizace, je to rozkrádání, je to stav, který je charakterizovaný rčením – urvi, co můžeš.

Eukaryotní buňky ale velmi rychle přecházely do stavu více buněčných živočichů. To odpovídá v našem přirovnání tomu, že současná společnost se snaží rovněž o spolupráci mezi svými členy a to formou skutečných družstev, které jsou založena na vzájemné dělbě a koordinaci, na vytváření hospodářských celků baťovského typu a vůbec na stavech, kdy lidé jako členové společenství se k dané problematice mohou nejen vyjádřit, ale i svými tvůrčími činy přispívat k jejímu rozvoji. Eukaryotní buňky ale ve své samostatné činnosti přešly záhy do stavu, kdy byl vytvořen živočich, který byl řízen vyšším typem vědomí, nežli je vědomí jednotlivých buněk. Vznik této nové bytosti tak ukončuje etapu samostatné činnosti těchto buněk, které velmi ochotně přecházejí pod řízení tohoto nového systému. Vzniká tak nový fenomén, který trvá dodnes. I my lidé jsme bytostí, které žijí své žití tak, že k němu využíváme žití těchto buněk.

Pokud se vrátíme k nám lidem, pak toto období je obdobím, kdy překročíme hodnotu 200 (dle Hawkinse) a pohybuje se k hodnotě 500 až 600, Hodnota 600 pak definitivně ukončuje naše samostatné jednání, protože přecházíme pod řízení vyšších vědomí a podobně jako eukaryotní buňky to činíme velmi ochotně a rádi. Zůstáváme pochopitelně plnohodnotní a samostatní, ale včleňujeme se do úžasného Bytí, které nám nabízí Univerzum.

Současná doba je ale dobou, která je ekvivalentní k překlopení stavu, který je pod hodnotou 200 do stavu, který je charakterizován hodnotou nad 200 (dle Hawkinse).

Tento překerní stav je charakterizován velkým napětím a neschopností mnohých lidí pochopit současné dění. Vnímají ho jako své ohrožení a nejsou schopni pochopit, že jde pouze o jejich subjektivní vjem, který nevychází ze skutečných událostí a nemá a ani nemůže s nimi mít nic společného.

Budme konkrétní.

Ve své úvaze – ÚŽASNÉ – jsem testoval naši vládu, parlament i senát. Ve všech

případech vyšly hodnoty těchto institucí hluboko pod úrovní 200.

Proč?

Samozřejmě vládu, parlament i senát tvoří lidé. Takže jsou-li tyto instituce špatné, pak jsou špatní lidé, kteří je tvoří. Takže se musíme zaměřit ne na vládu, parlament a senát, ale na to, jak a jakým způsobem se do nich dostávají nezodpovědní lidé. Ve všech třech případech se jedná o lidi vzešlé z voleb. Takže „zakopaný pes“ musí být zde.

Jak se u nás provádí volby? Kdo může být zvolen? Jaká odpovědnost a komu je od zvolených činitelů žádána? Otázek tohoto typu bychom mohli předložit více, ale pokud zodpovíme aspoň ty, o kterých zde byla řeč, tak se domnívám, že nám bude jasno.

Takže začneme mechanismem voleb.

Hned na začátku musíme konstatovat, že nejde o skutečné volby, ale o frašku, při které se „volí“ předem připravení jedinci či uskupení (strany). To, že by si někdo volil skutečného svého zástupce, kterému důvěřuje, je nemyslitelné. Lidé, kteří jsou „voleni“ jsou lidmi, kteří chtějí vládnout a ovládat druhé a chtějí mít možnost rozhodovat o financích, které má daný post k dispozici tak, jak oni uznají za vhodné. Chtějí prosazovat svou mocenskou sílu a být „nezávislími“. Nepřipomíná vám to něco? Ale jistě. Jsou to typické znaky EGA.

Kdo může být zvolen?

Pouze příslušník daného uskupení (strany), nebo pokud kandiduje sám za sebe, tak příslušník dobře situované skupiny ve smyslu financí, protože volby nejsou levnou záležitostí. I tací se najdou, protože kalkulují s tím, že po „zvolení“ se jim to vše vrátí.

Jaká odpovědnost a komu je od zvolených činitelů žádána?

Každý poslanec skládá závazný slib (dříve to byla přísaha, dnes už jen závazný slib). V něm slibuje na svou čest a svědomí to, že bude jednat v zájmu státu, zákonů a tak podobně. Zákonodárce, který nemá ani zdání o tom, co je právo, co jsou zákony, nemá příslušné vzdělání a je úplný analfabet ve smyslu filozofickém, psychologickém a společensko-mravním, není přeci schopen výkonu funkce zákonodárce a jeho závazný slib nemůže být ničím jiným, nežli jen výsměchem lidem toho kterého společenství. To, že by měl pracovat ve prospěch lidí, země a uvedeného společenství a těmto být odpovědný se v tomto kontextu jeví jako čirá fantazie. Jde přeci o lidi, kteří se derou k „moci“ a to za každou cenu, a kteří nejsou schopni něco takového jako Pravdu akceptovat jinak, nežli jenom jako nástroj, který jim má sloužit, a tak jí běžně zaměňují za Lež, a to podle potřeby, protože

skutečnost Pravdy (její hodnotu) nejsou schopni dohlédnout.

Jen blázen nechá o sobě rozhodovat někoho, kdo je na úrovni zvířecího ega a jen blázen si může myslet, že tento člověk to s ním bude myslet dobře a nebude ho mít jen za rohožku pod své nohy. Naše společnost je tak podobna tomuto bláznovi, který nedohlídne to, co je každému jasné. Totiž to, že lump je lumpem proto, že tvoří cosi, co bychom mohli nazvat vším možným jen ne tím, že jde o blaho, pokrok a duchovní a duševní vzestup spoluobčanů a tím i společnosti.

Jak tedy z tohoto marasmu?

Odpověď je jednodušší, nežli si umíme představit.

Stačí se jen nad danou věcí zamyslet a řešení se najednou ukazuje samo. Protože základem jsou volby, tedy pověření těch, kdo mě mají zastupovat, je jasné, že to nebudou lidé, kteří se vnucují a jsou nekompetentní, ale že to musí být lidé, kteří znají (jsou moudří) a mají mou důvěru.

Ano důvěra je to klíčové slovo.

Nebudu přeci svěřovat své zastupování darebákovi a kariéristovi, ale člověku uvážlivému a moudrému.

V každém společenství jsou takoví lidé, a proto stačí, když na příklad na návěs vesnice, které má tři sta lidí, tyto sezev a do připraveného seznamu osob každý označí toho, koho by chtěl, aby stanul v čele obce (pochopitelně mimo sebe) a je hotovo. Seznam jasně ukáže, kdo má v obci největší prestiž, důvěru a respekt. Kdo tedy je tím, kdo by v čele obce měl stát. Ze zvolených lidí v obci se pak zvolí oblastní výbor, následně z oblastních výborů okresní, pak krajský a nakonec i celostátní orgány.

Jak prosté.

To vše bez peněz, hmbuku, reklamy, podrazů, korupce a jiných „výdobytků“ současnosti.

Vraťme se ale k současnosti a podívejme se na to, jak to vypadá s lidmi, kteří jsou na různých hodnotách svých úrovní vědomí.

Korelace stavu vědomí a míra štěstí

ÚROVEŇ	Log stupnice	% štěstí
Osvícení	700 – 1000	100
Mír	600	100
Radost	570	99
Bezpodmínečná láska	540	96
Láska	500	89
Rozum (kombinační)	400	79

Přijetí	350	71
Ochota	310	68
Neutralita	250	60
Odvaha	200	55
Hrdá pýcha	175	22
Hněv	150	12
Touha	125	10
Strach	100	10
Smutek	75	9
Apatie, nenávisť	50	5
Vina	30	4
Hanba	20	1

Korelace úrovně vědomí a společenských problémů

Úroveň Vědomí	Nezaměstnanost %	Chudoba %	Spokojenost Život je OK %	Kriminalita %
600+	0	0,0	100	0,0
500-600	0	0,0	98	0,5
400-500	2	0,5	79	2,0
300-400	7	1,0	70	5,0
200-300	8	1,5	60	9,0
100-200	50	22	15	50
50-100	75	40	2	91
pod 50	97	65	0	98

V obou tabulkách je zcela jasný propad na úrovni vědomí 200. Je to dáno tím, že tu skutečně dochází ke zlomu v životě jedince, potažmo společnosti, která se přes tuto hranici posouvá.

Vzhledem k povaze ega by bylo víc než žádoucí, aby žádný vedoucí činitel nebyl na úrovni nižší, nežli je ona tolikrát skloňovaná úroveň 200. Důvod je jasný. Takový člověk s úrovní pod 200 nikdy žádný problém nemůže vyřešit, protože vše vztahuje jen k sobě, a vždy bude k těmto nevyřešeným problémům přidávat další. Takže je vlastně tím, kdo problémy vytváří a přitom je neřeší. **Mějme to na paměti.**

Problém v naší společnosti je v tom, že takovéto lidi, kteří jsou pod 200, nenacházíme jen na nějakém bezvýznamném úřednickém postu, ale nacházíme je všude. V nejprestižnějším úřadu – parlamentu – jich máme drtivou většinu. Proto také naše společnost dopadá tak jak dopadá.

Je to důsledek naší neochoty přijmout odpovědnost za dění kolem sebe. Ano mnozí chtějí pomáhat, ale odpovědnost z toho plynoucí už nést nechtějí. Jedno bez druhého ale nelze. Pak takové pomáhání je jenom „páchání dobra“ nebo také „pohyb slona v porcelánu“. Jde o to, že nestačí někomu na břehu moře, který má hlad, darovat rybu, ale je žádoucí ho přimět k tomu, aby se ryby naučil i lovit. Takže nestačí vládu, parlament a vyšší složky společnosti kritizovat, ale je také žádoucí udělat něco pro to, aby se vše zlepšilo a to formou samospráv a skutečných družstev. Ten, kdo tvrdí, že se ho to netýká, je podoben tomu, kdo sedí na větvi, kterou podřezávají, a je mu to fuk.

Takže vážení, chceme-li změnu, musíme se o ní taky přičinit a to především v sobě samotném a skrze sebe sama pak i změnou společnosti. Jinak to nejde. Jinak nám nadále bude ujíždět vlak a my se jen nechápavě budeme divit, jak je to možné.

Jiný pohled.

Nyní se na danou věc zkusme podívat z jiného zorného úhlu. Společnost přeci není jednolitá a skládá se z různých vrstev lidí, kteří zcela jinak myslí, jinak jednají, mají jiné priority a jiné cíle. Jsou prostě tak různorodí, že najít dva, kteří jsou si aspoň podobní, je téměř nad lidské síly. Abychom se v tomto mumraji lidských typů zorientovali, tak k tomu nám nejlépe poslouží studie doktora Davida R. Hawkinse, tedy spíše její stručný výtah. Zmíněný pán nám totiž odkázal velmi rozsáhlé dílo, které je hodno hlubšího mnohaletého studia. My se ale v naší úvaze zaměříme pouze na jeho jednotlivé body a poukážeme na to, jak a proč jsou lidé tací, jací jsou a jak pokročit z jejich stavu tak, aby úroveň jejich vědomí mohla vzrůst.

Za základ si vezmeme dnes již slavnou Mapu vědomí.

MAPA VĚDOMÍ

Názor na Boha	Názor na život	Úroveň	Měřítko	Emoce	Proces
Já	Je	OSVÍCENÍ	700 až 1000	Nepopsatelné	Čisté vědomí
Veškerenstvo	Dokonalý	MÍR	600	Blaženost	Jasnost
Jediný	Úplný	RADOST	540	Klid	Proměna
Milující	Prospěšný	LÁSKA	500	Úcta	Zjevení
Moudrý	Smysluplný	KOMBINAČNÍ ROZUM	400	Pochopení	Abstrakce
Milosrdný	Harmonický	PŘIJETÍ	350	Odpuštění	Transcendence
Inspirující	Nadějeplný	OCHOTA	310	Optimismus	Záměr
Umožňující	Uspokojivý	NEUTRALITA	250	Důvěra	Uvolnění
Dovolující	Přijatelný	ODVAHA	200	Potvrzení	Posílení
Lhostejný	Náročný	HRDÁ PÝCHA / PÝCHA	175	Pohrdání	Nadutost

Pomstychtivý	Nepřátelský	HNĚV	150	Nenávist	Agrese
Odepírající	Přinášející zklamání	TOUHA	125	Žádostivost	Zotročení
Trestající	Děsivý	STRACH	100	Úzkost	Ústup
Přezíravý	Tragický	SMUTEK	75	Lítost	Malomyslnost
Odsuzující	Beznadějný	APATIE	50	Zoufalství	Vzdání se
Mstivý	Zlý	VINA	30	Obviňování	Zničení
Pohrdající	Bídny	STUD	20	Pokoření	Odstranění

Jak již dříve bylo naznačeno a jak je vidět i z tohoto grafu, tedy z této Mapy vědomí, tak nejdůležitějším zlomem je hodnota 200.

Proč ta?

Pod touto hodnotou je Já (psáno s velkým písmenem) pouze tím, kdo vládu nad tělem předal Egu, což je zbytek zvířecího principu v našich hmotných tělech.

Je nutno si uvědomit, že sem, tedy na zemskou planinu, jsme vstoupili jako nevědomé bytosti, které touží po dalším svém rozvoji a vývoji. Dostali jsme k dispozici zvířecí tělo, které bylo původně řízeno skupinovou duší přímo z astrality. V tomto těle byl pochopitelně jakýsi automatický „program“, pro přímé použití v daných situacích. Získáním těchto těl, jsme tedy získali i tento systém v těchto tělech a moudrost, která byla dána skupinovou duší původních zvířecích bytostí, zůstala oddělena na astralitě.

To mělo fatální důsledky. Získali jsme těla, ale ne moudrost. Naše Já, tedy naše vlastní podstata, se pojednou, díky své neschopnosti rozpoznat a porozumět moudrosti, dostala do závislosti na tomto zvířecím principu, tedy na Egu. Z Já, které by vládlo a rozhodovalo, se stalo já (psáno s malým písmenem), které se dostalo pod, či spíše do vleku onoho zkušeného harcovníka životem, tedy do vleku Ega.

Tak jsme se s ním sžili, že nejsme schopni rozpoznat naši skutečnou podstatu a vjemy přicházející z hmotnosti, které jsou zabarveny Egem, přebíráme i s tímto zabarvením a máme za to, že jejich dopad, který je mnohdy velmi pozměněn a zkreslen, je dopadem na nás a vůbec nechápeme, že jde o dopad na někoho jiného, tedy na Ego. Pláčeme, jak říká lidské přísloví, na cizím hrobě.

Jedinou cestou jak z toho ven, je cesta pokroku neboli evoluce našeho Vědomí, tedy našeho Já tak, aby ze závislého já, se stalo Já dominantní a převzalo otěže vlády nad tělem. Nejenomže bychom nahradili ono skupinové vědomí, které zůstalo odpojeno na astralitě, ale tím, že jsme na vyšší příčce bytí, nežli zvířecí projev, tak můžeme dosáhnout právě pomocí těchto těl nebývalého vzestupu ke skutečné Moudrosti a tím splnit náš sen o povznesení se na vyšší příčce vývoje.

Pro mnohé by mohlo být nepřijatelné, že zde srovnávám lidské a zvířecí bytí. Tak

tomu ale není. Poukazují pouze na stav, kterým při opakování na vyšší příčce vývoje musíme procházet. Ego je zbytek zvířecího principu, se kterým si musíme umět poradit. I zvířata nakonec tento princip částečně překonala a to tím, že býložravci opustili systém, který je charakterizován bojem mezi sebou a přestože nedosáhli toho, co bychom mohli označit za spolupráci, přesto ale vzájemný boj není jejich doménou.

V čem se tedy nejvíce projevuje lidské Ego? Je to už z názvu patrné. Ano egoismem, což je stav, který je charakteristický tím, že daný jedinec chce být středem pozornosti, je sobecký, nepřející a nikoho dalšího mimo sebe neuznávající. Jde o urážlivou a vztahovačnou osobu, která myslí jen na sebe. Toto sobectví může být ve svých nízkých stavech tak vystupňováno, že raději volí sebezničení, než jakékoliv „ponížení“. Že jde o nesmysl a Já (Vědomí) nelze ponížít a ani urazit, je čímsi co dotyčná bytost nenahlíží. Já dotyčné bytosti se natolik ztotožní s Egem a jeho systémy, že má za to, že je jím samo.

Je nutné si uvědomit, že jsme nesmrtelní, lidská těla nám slouží jen a jen k našemu vývoji a k našemu povznesení. Já, je Boží jiskra, která je v těle dislokována pro své zvelebení a pro celkový vývoj, kterým přispívá jak sobě, tak i Univerzu tím, že produhovňuje hmotu, čímž zvyšuje její vibrace, které pak umožní v celkovém součtu „návrat domu“. To je ale už o něčem jiném. My se vrátíme k tomu, jak vypadá bytost pod úrovní vědomí 200.

Z tabulky je patrné, že na nejnižších příčkách jsou jedinci, kteří doslova a do písmene, nejsou schopni samostatného bytí. Prostě život nezvládají. Nejsou schopni se mu plně postavit tváří v tvář. Pod vlivem Ega jsou schopni a také tak i činí, odcházet předčasně ze života, tedy páchat sebevraždy. Jejich sebevědomí je hodně rozpolceno. To proto, že vlastní sebevědomí Já je slabé, a v konfrontaci s Egem prostě neobstojí. Stoupání po úrovních vědomí znamená především stále silnější a silnější pocit svého vlastního sebevědomí až ke stavu 175. Tady se ocitají na zlomovém postu.

Hodnota 200 znamená ne zničení Ega, ale stav, kdy ho začínám využívat pro své potřeby. Tedy pro potřeby Já. Ego začíná sloužit. Tento stav je velmi typický pro současnost a pro naši společnost, která se do něho snaží přejít. V naší zemi je velmi mnoho lidí právě těsně pod hodnotou 200. Jsou tedy na stavech, kdy si myslí, že vše vědí, všemu rozumí a vše pochopili. Protože Ego je sobecké, tak u nás i za komunistů vládlo heslo – Kdo nekrade, okrádá rodinu, tak i nyní zde vládne atmosféra zlodějiny, podvodů a všech možných podrazů. V politice jsou v kurzu lidé, kteří by se jinde nemohli ukázat ani na ulici. V zahraničí jsme známí jako národ zlodějů.

Jenomže.

Jsme známí i jako velmi zruční a vynalézaví lidé, kteří si umí se vším poradit. Takže nejen pod 200, ale i nad 200 je tu spousta lidí. Bohužel se naše země v posledních letech v hodnocení úrovně vědomí velmi silně propadla a v současnosti jsme se sice již odrazili od dna, ale stále tvoříme de facto odpad Evropy.

Proč?

Máme na mnohem víc. Masaryk i Tomáš Baťa byli hvězdami, ke kterým se Evropa dosud nepřiblížila, Proč tedy ten propad? Odpověď je jednoduchá, leč pro nás nelichotivá. Důvodem je naše sobeckost, tedy především touha po majetku. Naštěstí se mnohým lidem začínají v poslední době otevírat oči a začínají chápat, že tudy cesta nevede. Proto i současné volby ukázaly, že lidé už mafii nevěří a začínají uvažovat mnohem racionálněji.

Vraťme se ale k člověku. Jak poznáte, na jaké úrovni vědomí se nachází ten či onen člověk? Samozřejmě testem. Způsoby testování jsou popsány samostatně v samostatných pojednáních. Zde se s tímto testem budeme zabývat pouze zevrubně.

Není ale ani nutné provádět ani test, abyste pochopili, zda daná situace vás vrhá do náruče Ega nebo ne. Takže:

1. Někdo vám něco řekne a vy se urazíte. Skutečně vy? Neurazí se takhle náhodou Ego? Já (Vědomí) urazit nelze. Jde o boží jiskru, kterou nelze nijakým způsobem deklasovat.
2. Někdo vám něco provede a vy se chcete pomstít. A opět to samé – skutečně vy, nebo Ego. To co vám bylo provedeno je přeci výsledkem dosavadního vašeho žití a msta navozuje další sérii problémů, ne-li přímo zločinů.
3. Něco se vám nepovede a vy z toho obviňujete pomalu celý svět jen toho hlavního viníka, tedy sebe sama nikoliv. Ponížným se ale opět může cítit pouze Ego, nikoliv Já.

Naposledy bych tu chtěl ozřejmit i možnost testování (nikoliv techniku, která je rozebrána jinde), ale pouze způsob jakým se k tomuto testování máme postavit.

K tomu, aby někdo mohl úspěšně testovat úroveň vědomí svou a jiných lidí, či aby mohl vůbec cokoliv testovat, musí splňovat několik podmínek. Takže člověk co, chce testovat, musí být:

1. nad hodnotou 200 a to oba – testovaný i testující,
2. musí být věřící (to neznamená víru tak jak si jí většina lidí představuje, ale víru ve skutečné Jsoucno),
3. musí mít čistotu záměru (nelze testovat svou prospěšnost ve smyslu Ega),
4. musí danou věc udržet v obrazném pojetí a to jak testovaný, tak testující,
5. musí mít o dané věci jasno, to znamená, že ten kdo je dejme tomu na 300 tak maximálně dohlédne na člověka, který je na 400 ale ne na 500.

Z uvedeného je zřejmé, že toto testování nejen nemůže provádět úplně každý, ale že se k němu musí přistupovat s náležitou úctou a respektem.

Antonín Mareš